

nexe

Revista de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Notícies *pàgina 7*

El camí cap a la Borsa
de Treball de l'AAAUPF

Cuina *pàgina 18*

Dels llegums i altres
qüestions

Art *pàgina 22*

L'exposició 'Exp-36.
Edats. Infància'

Universitat *pàgina 3*

El gran repte:
la nostra
pedrera

nexe

Publicació periòdica
de l'Associació d'Antics Alumnes
de la Universitat Pompeu Fabra

coordinació i edició:

Thais Buforn
María José Carbajo
Andrés Ramón Lull

col·laboradors:

David Álvarez
Clara Angulo
Montse Antolino
Miquel Bestratén
Moisés Calvet
Teresa Capel
Màrius Comorera
Pau Fernández
Lorena Galiano
Antonio Ladrón de Guevara
Glòria-M. Montanyà
Javier Nicolás
Núria Olaria
Joan Planas
David Rodríguez
Beatriu Rueda
Ferran Simarro
Eva Maria Sans
Virgínia Tell
Montse Vives

maquetació

Francisco José Moya

impressió

Gráficas Rafael

dipòsit legal

B-22952-96

suport

Aquesta revista s'edita amb el suport
del Consell Social de la Universitat
Pompeu Fabra

Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

president:

David Rodríguez

vicepresident:

Moisés Calvet

tresorer:

Ferran Simarro

secretari:

Joan Planas

L'OPINIÓ DE L'ASSOCIACIÓ NOMÉS S'EXPRESSA A L'EDITORIAL

l'editorial El gran repte i la pedrera

Independència de les simpaties per uns determinats colors esportius que qualsevol persona pugui tenir, voldríem fer esment a la visita que el FC Barcelona va fer a la nostra universitat. No es tracta de lloar o criticar jugadors, entrenadors o directius. Ben al contrari, des d'aquí voldríem buscar paral·lelismes entre el model universitari de la UPF i dos dels fonaments de la política esportiva i de creixement social de l'entitat: la pedrera i el "Gran Repte del FCB".

Els alumnes d'avui són els futurs jugadors del primer equip del demà? Si és així, potser hauríem de ser conscients que la Universitat ha de focalitzar més els seus esforços en els alumnes-jugadors que no pas en

els professors-entrenadors. De la pedrera haurien de sortir jugadors ben formats humanament i amb un concepte clar d'allò que es trobaran en el dur campionat laboral.

Pel que fa al "Gran Repte" de la UPF, ha arribat l'hora de buscar un objectiu ambiciós pels propers 10 anys. Aquest és un objectiu que encara no s'ha concretat, però de ben segur que l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF pot contribuir a materialitzar-lo, doncs el futur d'ella mateixa va lligat al de la pròpia Universitat.

Dels excel·lents jugadors i *cracks* mediàtics ja en parlarem en una altra ocasió, tot i que encara no s'ha vist ningú vestint la samarreta de la UPF amb un 10 a l'esquena.

el contraeditorial Fer-se gran

És difícil començar una contraeditorial amb aquest títol: no resulta elegant iniciar-la parafraçant la paràbola del gra de mostassa, o potser ho resulta massa; és pueril dissertar de com els animalots i les plantetes es transformen en animalots i plantotes; és massa tràgic parlar de "lleis de vida" i intentar donar-li un to graciós dient que "tot es va fent gran, però sobretot els problemes", pot acabar essent inoportú. Tot plegat ja està escrit. Però, com ens anem fent grans? És curiós observar l'actitud vers la transgressió que té aquell que es fa gran. A l'inici experimenta la temptació d'allò que no està permès, després, el plaer del prohibit, i encara transforma la transgressió en un ideari en sí. Però generalment, aquell que es fa gran, perd l'interès per la transgressió. I, potser, encara pot ser pitjor.

El títol d'aquesta contra podria haver estat un altre i parlar del verd i el roig (sense cap mena de connotació política), referint-se a dos colors que ràpidament sabreu atribuir a una Universitat i a una Associació. Amb aquest títol, el text hauria pogut sentenciar que fer-se gran és passar del roig al verd i, fora de tot context, hauria estat molt ben rebut pels verds i no sé ben bé com pels altres. Ara, amb els precedents establerts, és difícil de dir qui s'hauria hagut de sentir afalagat. Potser als verds els incomodaria la pretesa acti-

tud d'indiferència que, com a col·lectiu de grans, la hipotètica sentència els atribueix.

Al nostre entorn més immediat es percep una voluntat de no voler acabar de fer-se gran. Dóna la impressió que pels nostres barris s'estén una Síndrome d'en Peter Pan: un acte de rebel·lió -el darrer- contra la por d'abraçar l'apatia total en acabar el procés de fer-se gran. I, plantejat d'aquesta manera, el tema convida a fer una mica de reflexió. Quines mesures sanitàries de seguretat té la Universitat per eradicar dels seus espais aquesta síndrome d'infantesa eterna? Què pot fer l'Associació per a que, aquests que es van fent grans, vulguin acabar de fer-se'n sense necessitat de visitar l'apatiòleg?

Si l'Associació organitzés torneigs de Play-Station ben segur que faria feliços als nens perduts del nostre entorn. Possiblement, però, els acabaria de matar aquella petita flama, aquelles restes del desig inicial, prohibit i secret per la transgressió. Aquella flama que l'Associació sempre necessita. És, per tant, un repte per a l'Associació, potser el Gran Repte de l'Associació, oferir a aquells que avui encara són rojos, raons de pes per a fer el salt. Per a marxar al País de Mai Més sense renunciar la diversió. Per a fer un salt, necessàriament, cap al verd.

Joan Planas

Secretari de l'Associació

notícies

- 4 Actualitat de l'Associació**
Diada del graduat, nous carnets, assemblea general i més
- 6 Campus treball (i 2)**
La nova eina per trobar feina
- 7 Activitats de màrqueting**
- 8 Grup de debat polític**
- 9 L'Espai de Teatre per dins**
- 10 Notícies: màrqueting**
Àlbum de fotos de les sessions

opinió

- 12 Opinió**
Menció a la tasca del Consell Social
- 13 Com vas trobar la 1a feina?**
Dos testimonis reals
- 14 Pompeu i Fabra**
La veu de la realitat dels llicenciats
- 15 Carta oberta**
Beatriu Rueda esperona les lectores
- 16 Especial sopar d'Econòmiques**
Àlbum de fotos 10 anys després

els antics alumnes

- 20 Vincles**
La llarga llista d'antics alumnes rep la visita de Ferran Simarro
- 21 Ni blanc ni negre**
Montse i Màrius s'enfronten a la situació a l'Iraq
- 24 Viatges d'estar per casa**
Màrius Comorera redimeix els seus pecats al Camí de Santiago
- 25 Cinema**
Montse Antolino analitza cada fotograma de 'Bajo el cielo de la Toscana'

signatures

- 34 Nico**
Carretera
- 35 La llei de Murphy**
Invasió subtil

destacat!

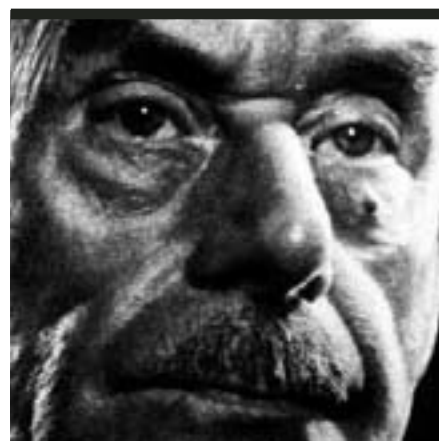
22 Bicefàlia cultural
Els caps culturals de Alfred Bosch i Màrius Serra servits en safata per Glòria M. Montanyà

29 Cultura
Primera part de la història al món de l'espectacle de la senyoreta Dolly, narrada per Eva Maria Sans

26 Cuina
Amb el bon temps, Montse Vives ens porta de picnic i, de postres, ens parla de Carme Ruscalleda

30 Cultura temàtica
Els pactes demoníacs i tot aquest món fosc des del punt de vista de Núria Olaria

28 L'any del disseny
Una anàlisi crítica de les tetes de l'usuari David Álvarez, damnificat

32 Introducció al protocol
La primera lliçó, impartida per Clara Angulo

Comentaris sobre el pressupost

INGRESSOS				DESPESES			
	2003	2004	% variació		2003	2004	% variació
Total	61.039,14	83.438	36,70%	Total	54.203,43	82.019,04	51,32%
Prestació de serveis	20	0	-100%	Cursos	8905,28	11.000	23,52%
Cursos	15.788,65	16.008	1,39%	Cost dels espais	939,60		-100%
Nòmines	5.008	5.008	0%	Nòmines	2.479,15	2.500	0,84%
Màrqueting	9.030,65	8.000	-11,41%	Màrqueting	3.877,53	6.500	67,63%
Eines per la recerca...	1.750	0	-100%	Altres cursos / Eines	1.609	2.000	24,30%
Altres cursos	0	3.000		Diada del Graduat		9.000	
Quotes de socis*	23.990,76	25.400	5,87%	Diada d'Econòmiques		2.500	
Socis	23.030,76	25.010	8,59%	Serveis professionals	3.239,55	3.580	10,51%
Drets d'inscripció	570		-100%	Nòmines	659,55	700	6,13%
Tecnocrèdit-Banc Sabadell	390	390	0%	Comptabilitat	2.580,00	2.880	11,63%
Donacions	21.200	40.500	91,04%	Serveis bancaris	352,38	300	-14,86%
Donatiu de la UPF	21.200	20.010	-5,61%	Publicitat i relacions públiques	2.500,87	5.600,04	123,92%
Diada del Graduat		18.000		Suministres	1.630,36	1.000	-38,66%
Caixa Manresa		2.500		Telefon	1.100,79		-100%
Ingressos Nexa	0	1.500		Fotocòpies	529,57		-100%
Ingressos financers	39,73	30	-24,49%	Revista Nexa	8.363,75	9.000	7,61%
				Altres despeses	3.566,21	3.000	-15,88%
				Sous i salaris	15.501,34	24.137	55,71%
				Secretària tècnica	13.337,34	14.137	6%
				Responsable Diada del Graduat		6.000	
				Convenis coop. educativa	2.164,00	4.000	84,84%
				Seguretat social	4.162,80	4.420	6,18%
				Aula de teatre	2.100,00	3.000	42,86%
				Aportació a la biblioteca	2.061,02	2.292	11,21%
				Despeses d'òrgans de govern	259,26	600	131,43%
				Amortitzacions	141,16	200	41,68%
				Iva no deduïble	1.419,45	1.500	5,67%
Sub-total	61039,14	83.438	36,70%	Sub-total	54.203,43	79.629,04	46,91%
				Resultat positiu	6835,71	3.808,96	-44,28%

DAVID RODRÍGUEZ

EL PRESSUPOST aprovat a l'assemblea ascendeix a 83.480 €, fet que suposa un increment del 35% respecte a l'exercici anterior. Aquest increment es deu a la realització de noves activitats i la prestació de nous serveis. En canvi pràcticament no han augmentat partides tradicionals del pressupost, com poden ser les despeses de personal o les generals.

Mirant als ingressos aquest any veiem que gairebé el 50% d'ingressos provenen de l'apartat de donacions, tant del Consell Social com de terceres institucions. La resta corresponen a les quotes anuals dels socis 30,5% i a ingressos per prestacions d'activitats (19%).

En l'apartat de despeses veiem que el 54% aproximadament corresponen a despeses estructurals, bàsicament sous

(36%) i altres despeses generals (18%). Les activitats s'enduen un 18% i els cursos un 13,8%. La revista que teniu a les mans s'emporta el 11% del pressupost.

D'entre les despeses cal destacar el donatiu que anualment fa l'Associació a la universitat, que aquest any ascendeix a 2.292€. Aquest donatiu es destina a l'ampliació del fons bibliogràfic de la biblioteca o bé a la subscripció a publicacions electròniques.

D'entre els reptes que la Junta s'ha marcat aquest any tenim:

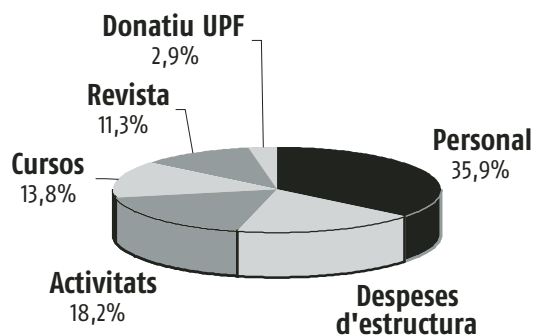
A. Incrementar els ingressos per quotes de socis, no per la via d'incrementar preus, sino per la via de captar un major nombre de socis.

B. Aconseguir que la revista es financiï parcialment via publicitat.

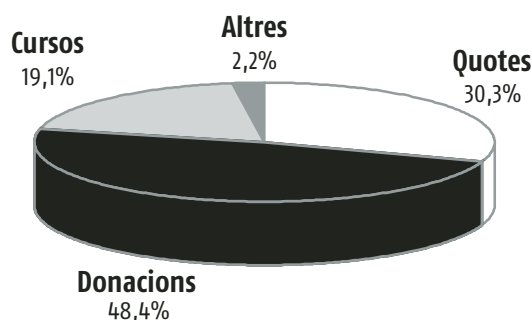
C. Augmentar la participació de patrocinadors externs.

D. Mantenir un estricte control pressupostari sobre el desenvolupament de

Distribució de les despeses Pressupost 2004

Distribució dels ingressos. Pressupost 2004

L'assemblea va registrar una assistència major que en anys passats

Aprovat el pressupost pel 2004, el més quantiós de la història de l'Associació

Assemblea General de l'AAAUPF

MARÍA JOSÉ CARBAJO

EL PASSAT dia 22 d'Abril, complint l'acord de la sessió de la Junta Directiva de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF, celebrada el dia 16 de març del 2004, va tenir lloc l'Assemblea General Ordinària a la Sala de Juntes 40.241 de l'Edifici de Roger de Llúria.

En el decurs de la sessió es van aprovar els comptes i l'informe de gestió de l'exercici 2003. L'informe de gestió presentava les principals dades i fets de l'Associació de l'any 2003, entre els quals destaquen els cursos realitzats i la signatura de nous convenis.

Un altre aspecte de l'assemblea

Renovació dels carnets de l'Associació

DURANT el passat mes de maig, l'Associació va procedir a la renovació dels carnets. Els nous carnets, que han estat enviats per correu ordinari a tots els associats que estaven al corrent de les seves quotes, continuen mantenint els trets característics dels anteriors: caducitat bianual, banda magnètica i codi de barres per facilitar el préstec bibliotecari.

Juntament amb els carnets s'ha facilitat informació sobre els avantatges financers que l'entitat Caixa Catalunya ofereix als nostres associats.

'Associa't de gorra'

FINS EL 30 de juny continua vigent la campanya *Associa't de gorra*. Amb aquesta campanya podeu gaudir del primer any gratuït com a membres de l'Associació. Només cal que obriu un compte amb Banc Sabadell (Tecnocrèdit) i hi domicilieu un rebut.

Aquesta promoció ha estat possible gràcies al patrocini de Tecnocrèdit, amb qui l'AAAUPF té signat un conveni de col·laboració. A més d'aquest patrocini Tecnocrèdit ofereix condicions avantatjoses en diferents productes financers.

i a més...

El darrer trimestre, l'Associació ha signat acords amb:

5 Oceans

Acadèmia de nàutica i escola de vela que ofereix un 10% de descompte en totes les activitats

Altitud Extrem

10% de descompte en els cursos i activitats de muntanya.

Institut Català de Retina

Clínica Oftalmologia que ofereix als graduats i familiars de primer grau condicions especials

En el número anterior, us presentem aquesta nova aplicació de la Universitat per inscriure's a la borsa de treball. En aquest

número, destaquem algunes de les noves pantalles i funcionalitats de Campus Treball i us convidem a que continueu accedint-

hi. Des del mes de febrer fins al maig, ja heu estat gairebé 300 els antics alumnes que hi heu introduït el vostre currículum.

Campus treball (i 2)

PAU FERNÁNDEZ

Candidats

Campus Treball incorpora un renovat i potent motor de cerques que permet als administradors i a les empreses trobar currículums buscant per qualsevol camp codificat. Per això, és molt important que introduïu correctament la vostra

L'aplicació, però, encara fa un últim control. Revisa el vostre currículum i si detecta que falta algun apartat obligatori (dades personals, formació, idiomes, informàtica...) no us deixarà presentarlo fins que no l'hagueu emplenat. També podeu trobar-vos, eventualment, amb alguna anotació del personal

culums existents. Campus Treball permet veure els currículums validats introduïts, però sense les dades personals: nom, cognoms, adreça, telèfon, etc... Un cop acabada la cerca, sol·liciten les dades de contacte dels seleccionats i la Universitat els hi fa arribar un llistat per tal que puguin explicar-vos directament l'oferta de treball i/o comprovar la vostra disponibilitat.

Preselecció de candidats. Emplenant una fitxa d'Oferta de Treball, l'empresa descriu el perfil professional que necessita incorporar i el personal de la borsa de treball s'encarrega de realitzar la cerca i de contactar amb els possibles candidats. Després presentarà els currículums actualitzats dels candidats més idonis i interessats pel lloc de treball.

Publicació d'un anunci. Aquesta opció permet a les empreses sol·licitar la publicació d'un anunci a la cartellera d'ofertes de Campus Treball. En aquest cas, els candidats interessats podeu presentar directament (sense filtres) el vostre currículum.

L'empresa podrà consultar des del seu apartat 'Historial'

ofertes de treball

totes les candidatures rebudes i informar de l'estat de cadascuna (pendent, en procés, descartat, finalista...)

En definitiva, Campus Treball és una nova eina potent i funcional que, a més d'un nou i atractiu disseny, incorpora noves funcionalitats que poc a poc anireu descobrint (valoracions de l'empresa i del candidat, visualització del currículum en 9 formats diferents, selecció d'àrees d'interès professional...)

La millor manera perquè us resulti profitosa és mantenir actualitzada la informació i si teniu dubtes sobre el funcionament de l'aplicació o alguna qüestió relativa al vostre currículum, poseu-vos en contacte amb la borsa de treball de la Universitat (borsa.treball@upf.edu).[¶]

formació reglada

titulació universitària (mitjançant l'opció 'nova titulació'). Si no esteu correctament classificats, tindreu problemes en accedir a les cartelleres d'ofertes, quan intenteu presentar la vostra candidatura a una oferta, etc. Des de l'opció 'Cartelleres' podeu accedir a les llistes d'ofertes de treball. Estan dividides en júnior/sènior, segons l'antiguitat sol·licitada, i 'altres ofertes' (beques, ajuts, convocatòries, etc.)

Dins de cada anunci trobareu la forma de presentar la vostra candidatura. En alguns casos hi haurà una adreça d'email per enviar el currículum manualment, però el més habitual serà trobar un botó que assignarà automàticament el vostre CV de Campus Treball a aquella oferta.

de la borsa de treball.

D'aquesta manera, us assegureu que el vostre currículum conté tota la informació mínima obligatòria.

Revisió del currículum

Quan hagueu completat el procés, a la llista quedaran marcades totes les ofertes on ja sou candidats/es i, a més, podreu anar a l'apartat 'Historial' i veure quin és l'estat de cada candidatura (en procés, descartat, finalista...)

Empreses

Campus Treball ofereix a les empreses i/o institucions tres opcions diferents per cobrir les seves necessitats de personal:

Autorecerca de currículums. Accedint a l'aplicació, les empreses poden cercar el perfil desitjat entre els currí-

cerca de currículums

La secció d'Economia i Empresa de l'AAAUPF va organitzar el passat mes de maig les I Jornades Interuniversitàries de Màrqueting, amb seminaris tan interessants com el de *Nestlé Innova*

Ramon Prats, a l'esquerra, comença la seva exposició sobre Nestlé

I Jornades Interuniversitàries de Màrqueting

ANTONIO LADRÓN DE GUEVARA
MIQUEL BESTRATÉN

EL PASSAT dimarts 11 de maig, a l'Auditori, de 19.30 h a 20.30 h, es va dur a terme el seminari de Màrqueting *Nestlé Innova*, a càrrec del Gerent d'Intel·ligència de Màrqueting de Nestlé, Ramon Prats. L'esdeveniment es va enmarcar

dins les I Jornades Interuniversitàries de Màrqueting, programades del 3 al 14 de maig, en les que van participar 10 universitats de Barcelona. L'esdeveniment ha estat coordinat per la secció d'Economia i Empresa de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPE, amb el suport de la Facultat de Ciències Econòmiques

i Empresariales, i amb la col·laboració del Club de Màrqueting de Barcelona. L'entrada a qualsevol de les sessions organitzades al llarg de les dues setmanes va ser lliure per a tots el membres de la comunitat universitària.

L'esperit d'aquestes Jornades Interuniversitàries és l'intercanvi d'experiències dels

ponents convidats amb els estudiants dels diferents centres participants. De la mateixa manera que la resta d'esdeveniments de Màrqueting desenvolupats per l'Associació d'Antics Alumnes, la bona acollida ens ha motivat a considerar la seva continuïtat com a esdeveniment anual.

Segona Setmana del Màrqueting 2004

A. L. DE G. / M. B.

US VOLEM convidar a la **Segona Setmana del Màrqueting 2004**, que forma part dels esforços de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat i de l'Àrea de Comercialització del Departament d'Economia i Empresa per apropar el món empresarial a la comunitat universitària, tant d'alumnes com exalumnes. Aquest esdeveniment està programat per a les tardes del 12 al 16 de juliol, on es reunirà a 30 directius de Màrqueting d'empreses de 10 nous sectors. Vist l'èxit de la **Primera Setmana del Màrqueting 2003**, s'ha programat com un acte anual on a més a més els assistents poden fer arribar el seu currículum a les empreses partici-

pants. Us esperem en aquest acte!
Per a més informació, podeu visitar la web:
www.anticupf.net/marketing
{Antonio Ladrón de Guevara és professor titular de l'àrea de Comercialització del Departament d'Economia de la UPE.
Miquel Bestratén, ECO 1998, és cap de l'àrea de Marketing de l'AAAUPF}

pants. Us esperem en aquest acte!
Per a més informació, podeu visitar la web:

www.anticupf.net/marketing

{Antonio Ladrón de Guevara és professor titular de l'àrea de Comercialització del Departament d'Economia de la UPE.

Miquel Bestratén, ECO 1998, és cap de l'àrea de Marketing de l'AAAUPF}

El nou Grup de debat polític

Els antics alumnes no són aliens al món que els envolta, i en tenen una opinió pròpia que a partir d'ara poden posar en comú al Mosaïc-Grup de Debat Polític.

FERRAN SIMARRO

EL NAIXEMENT del *Mosaïc - Grup de Debat Polític (GDP)* és fruit de la voluntat emprenedora d'un col·lectiu de membres de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra (AAAUPF) amb inquietuds pels temes actuals polítics i socials. L'AAAUPF recolza el *Mosaïc - GDP* aportant-hi l'estructura i els recursos necessaris per al seu normal funcionament.

El *Mosaïc - GDP* no s'identifica amb cap ideologia o línia de pensament en concret. Acull a persones amb diferents sensibilitats ideològiques amb l'objectiu comú de debatre temes polítics i socials d'una manera asserenada, crítica i científica.

Qui en forma part?

Actualment el *Mosaïc - GDP* està compostat per un grup de membres ordinaris, tots ells vinculats, més o menys, amb el món universitari. Bona part d'ells són persones actives al món cívic i associatiu del país. Atesa l'edat mitjana dels membres (lleugerament inferior als 30 anys) i la seva situació social, alguns d'ells estan cridats en un futur a tenir responsabilitats d'importància en el món econòmic o social.

A més dels membres ordinaris, les reunions del fòrum compten amb la presència de persones convidades pels membres. Aquestes poden adquirir la condició de membre després d'un període de prova. Aquest mecanisme cerca garantir la renovació contínua del grup alhora que preservar la pervivència dels objectius fundacionals.

Les nostres activitats

Les activitats del grup de debat s'estructuren en dos nivells d'actuació, depenent de l'àmbit mateix d'actuació.

En el primer nivell el *Mosaïc - GDP* vol acostar la realitat política i social al conjunt de la comunitat universitària i dels graduats de la UPF. Això s'aconsegueix mitjançant la organització regular de conferències sobre temes polítics i socials. Aquestes activitats són obertes i gratuïtes per a la comunitat.

En el segon nivell existeix un Fòrum restringit als membres i a persones expressament convidades. Aquest fòrum vol ser un intercanviador i generador d'idees. La discussió d'articles, els debats sobre temes concrets o l'acostament a temes poc coneguts pel públic no especialitzat constitueixen el nucli d'activitats del fòrum.

El GDP acull persones amb diferents ideologies per parlar de temes polítics i socials

Periòdicament es convida, en qualitat de ponents o de participants, a persones del món acadèmic, polític i social a aportar el seu punt de vista en el fòrum. Aquesta participació entenem que és necessària per no caure en l'endogàmia ideològica alhora que esdevé un important mecanisme de retroalimentació d'idees entre els membres del *Mosaïc - GDP* i les persones convidades.

Col·laboració amb la societat civil

La riquesa cívica del nostre país és admirable, essent un fet que no es pot obviar. Actualment ja existeixen un bon nombre de fundacions, associacions i col·lectius amb objectius similars per no dir idèntics. El nostre objectiu no és restar, sinó sumar alguna cosa a tot el que ja existeix. A tal efecte, el "*Mosaïc - GDP*" té la intenció de col·laborar amb entitats amb interessos similars, tot participant en els seus actes, difonent-los entre la comunitat dels antics alumnes i UPF en general i també intercanviant experiències mútues.¶

{Ferran Simarro, ADE 2001}

La Susana i la Maria en un dels assajos de l'Espai de Teatre

L'Espai de Teatre per dins

Què s'amaga darrera de sis anys d'esforços, formació actoral, nervis i estrenes? Una actriu de l'Espai de Teatre de la AAAUPF ens explica el passat, el present i el futur d'aquesta activitat inèdita a tot l'Estat

TERESA CAPEL

EL MES d'octubre del 2003, l'Espai de Teatre va iniciar la seva sisena temporada amb idees innovadores. Un cop assolit un cert nivell interpretatiu gràcies al treball d'anys anteriors, durant aquest curs 2003-2004 s'ha desenvolupat un procés d'aprenentatge amb diverses tècniques d'interpretació i expressió corporal. La tasca de l'actual director, Carles Fernández, ha estat anar modelant l'actor per transformar-lo en algú sensible i flexible, com un tros de plastilina: ara riure, ara plorar, ara enrabiad, ara aterrat... , partint sempre de sensacions físiques i del contacte amb el company.

Durant els quatre mesos previs a l'inici de la preparació dels espectacles s'ha treballat a fons les tècniques de relaxa-

ció i interacció, el llenguatge del cos, la música, les improvisacions i les màscares. El treball amb màscares ha estat una de les aportacions més innovadores del Carles, ja que obliguen a expressar totes les emocions amb el cos, frontalment i a través de moviments acurats i amb intencions

Tanmateix, aquesta temporada 2003-2004 l'Espai entra en escena amb un taller i un muntatge.

L'adaptació de *El falcó de Malta* (títol provisional) de Dashiell Hammet, és la proposta de muntatge que es representarà aquest any 2004 (ja us en informarem de dates i de més detalls). El projecte va sorgir cap al setembre de 2003 moment en què ja va començar la tasca de dramaturgia sobre la novel·la de Hammett. De moment, avancem que es tracta d'una història d'ambi-

ció, amor i lluita pel poder que, d'una banda, connecta amb el nostre present i, de l'altra, es presta molt bé al joc teatral.

El taller ha estat un interessant procés de recerca de materials que ha aconseguit arreplegar diverses idees i iniciatives del grup, tenint sempre com a criteri de decisió l'interès dels participants a treballar un determinat aspecte. Un conjunt heterogeni de peces que, a través de formes, registres i mitjans expressius diferents, posen de relleu l'aïllament i la conseqüent necessitat de comunicar-se.

L'Espai de Teatre, demà

L'Espai de Teatre és obert a tothom qui vulgui entrar i aportar noves idees, passar-s'ho bé i aprendre. Us hi esperem!

L'Espai de Teatre entra en escena

L'Espai de Teatre de l'Associació va néixer el febrer de 1997 fruit de la iniciativa d'un grup d'exalumnes que havien participat en l'Aula de Teatre de la Universitat. Després de molts esforços i gràcies al recolzament de l'Associació d'Antics Alumnes, es va aconseguir posar en marxa aquest espai per a tots aquells que volguessin continuar fent teatre una vegada acabats els estudis.

Des del moment del seu naixement, l'Espai sempre ha portat a escena muntatges molt diferents, clàssics i també moderns i alternatius: tot entra en aquest Espai de creació i formació d'actors. Un gran nombre de persones han gaudit cada any de les obres de l'Espai. ¶

{Teresa Capel, ECO 95}

El director

Carles Fernández Giua, director de l'Espai de Teatre des de l'any 2003.

Direcció escènica (Institut del Teatre). Història de l'Art (UB). Dret (UPF)

Darrerament, col·labora com a ajudant de direcció en diverses produccions (a la Sala Beckett i, en un futur immediat, pel Fòrum Barcelona 2004).

Ha dirigit *Wild(e)* i *Que pagui qui pugui!*, adaptació de la farsa *Non si paga, non si paga* de Dario Fo.

Gran rebuda de les aules obertes de màrqueting

ANTONIO LADRÓN DE GUEVARA / MIQUEL BESTRATÉN

L'ÀREA de màrqueting de la secció d'Economia i Empresa de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF, conjuntament amb l'Àrea de Comercialització i Investigació de Mercats, va organitzar al primer trimestre del 2004 un programa de nou ponències de màrqueting.

En aquestes sessions van participar directius de diversos sectors empresarials catalans. Les xerrades es van emmarcar dins l'assignatura de Direcció Comercial II, que cursen els alumnes de les Llicenciatures d'Economia i d'Administració i Direcció d'Empreses (ADE).

L'assistència va ser lliure, i les ponències es van organitzar els dimecres a la tarda, de 18.30 h a 19.30 h, per facilitar l'assistència d'estudiants, però també d'antics alumnes, professorat i totes aquelles persones interessades en el màrqueting.

La valoració que van fer els estudiants de les sessions va ser molt positiva. Això permet consolidar les **aules obertes de màrqueting** com a complement de les assignatures de les àrees de Comercialització i Investigació de Mercats.

Els organitzadors us esperen a la propera edició de les aules obertes del 2005, programades per al trimestre gener-març.

{Antonio Ladrón de Guevara és professor titular de l'àrea de Comercialització del Departament d'Economia de la UPF.

Miquel Bestratén, ECO 1998, és cap de l'àrea de Marketing de l'AAAUPF}

A dalt, detall de l'exposició del director de màrqueting del FC Barcelona, Ferran Soriano

A l'esquerra, públic assistent a una de les sessions de les aules obertes

A sota, el públic atén les explicacions de Ferran Soriano

A la pàgina de l'esquerra, a la part superior, una altra visió de l'exposició del director de màrqueting del FC Barcelona

A l'esquerra, taula de ponents a l'acte del Sr. Soriano. De dreta a esquerra, Miquel Bestratén, Antonio Ladrón de Guevara, Ferran Soriano i David Rodríguez

Hi ha organismes que sembla que hagin estat on estan des del principi dels temps, i ja ningú no es pregunta ni per què es van crear ni quina és la seva funció. Senzillament existeixen. No us agradaria saber què és això del "Consell Social"?

Consell social, el gran desconegut

DAVID RODRÍGUEZ

QUAN pensem en el govern de la Universitat inevitablement pensem en el rector o la rectora. Alguns fins i tot pensem en el claustre, entès com el parlament de la Universitat. En canvi, el Consell Social passa pràcticament desapercbut per la immensa majoria de la comunitat universitària, malgrat ser un òrgan decisor de gran importància.

Per entendre'ns, podem considerar el Consell Social com l'equivalent al Senat universitari. És al Consell Social on s'aproven les convocatòries de gràcia, els preus dels màsters o postgraus o les grans inversions que ha de fer la Universitat.

A diferència dels altres òrgans de govern universitari, en el cas del Consell Social hi estan representades tant persones de la comunitat universitària (professorat, personal d'administració i estudiants) com persones de fora la universitat, majoritàriament empresaris, professionals de prestigi, membres de sindicats o patronals i un representant dels exalumnes. Aquesta presència no és gratuïta, sinó que intenta reflectir el fet que una universitat no pot ser impermeable al que passa fora les seves parets. Una universitat tancada en sí mateixa és una paradoxa.

L'activitat del Consell no s'acaba en aprovant normatives i pressupostos, sinó que també ha actuat esponsoritzant estudis o activitats que difícilment es durien a terme sense el seu suport. Ha estat el Consell qui

ha finançat, des del 1996, l'estudi sobre la inserció professional dels graduats, segurament el millor estudi sobre el tema fet a nivell estatal, d'un valor incalculable.

També és el Consell qui organitza i financia debats i jornades de treball sobre temes diversos. Recentment hem tingut l'ocasió de comptar amb un bon nombre d'especialistes en un debat sobre la protecció dels drets d'autor a l'era d'Internet.

Finalment, i no menys important, ha estat el Consell el principal esponsor de l'Associació d'Antics Alumnes. Segurament sense el seu mecenatge no tindrieu aquesta revista a les vostres mans.

La transformació

Aquest any el Consell ha patit una sèrie de canvis derivats de la recent aprovació de la Llei d'Universitats (la famosa LUC). El principal d'ells ha estat la seva substancial reducció de membres (de prop de la trentena a quinze) i el relleu de la pràctica totalitat d'aquests. En algun cas, aquests canvis, necessaris a vegades per dotar-los de major efectivitat, han comportat que persones de gran vàlua professional i personal hagin hagut d'abandonar-lo.

Vull des d'aquestes línies valorar la gestió del president sortint Joan Guitart al llarg d'aquests set anys. La seva feina ha estat admirable i ha defensat activament el paper de l'Associació d'Antics Alumnes tant a dins com a fora de la Universitat.

També voldria ressenyar la

gran aportació que han fet Alessandro Benuzzi a la Comissió de Promoció i Domingo Jaumandreu a la Comissió Econòmica, menys vistosa però un dels òrgans vitals de la Universitat. En tots dos casos es tracta d'executius de prestigioses empreses, cosa que no els ha impedit trobar temps de sota les pedres i dur a terme un treball exemplar.

Aquesta primavera, el Consell enceta una nova etapa, comandada per la nova presidenta Mercè Sala, una persona amb un currículum i una experiència gestora envejables. Des d'aquestes línies vull desitjar-li sort en la seva nova tasca, així com també a tots els nous membres del nou Consell.¶

{David Rodríguez, ECO 1995, membre del Consell Social des de 2002 fins al 2004}

Alessandro Benuzzi

Domingo Jaumandreu

Joan Guitart, expresident del Consell Social

Com vas trobar la teva primera feina?

Dues associades ens expliquen com van accedir per primer cop a la jungla del món laboral. Són dues experiències diferents, però amb elements comuns que de ben segur que no ens són estranys a cap de nosaltres...

Els 'enchufes' funcionen

VIRGÍNIA TELL

LLICENCIADA en Dret des de fa tres anys, feina el que es diu feina podem dir que no n'he tingut cap, al menys no pas cap que poguéssim considerar digna ja sigui parlant en termes econòmics o bé fent referència a les tasques que he hagut de desenvolupar.

La primera *feina*, si es que ho podem denominar així, que vaig trobar fou gràcies a l'amic d'un amic de la meva mare. Era de típic passant, és a dir, passar-se el dia llegint expedients i més expedients, anar a fer tots els recadets del despatx, etc. Vaig ser-hi fins que, presa per l'avorriment i

per la necessitat de guanyar diners –com a passant treballava a canvi de res–, vaig decidir marxar i, com que d'advocat no trobava feina remunerada, vaig optar per fer d'administrativa per tal de guanyar aquells diners que em feien falta.

Farta d'estar fent una cosa que no m'agradava vaig entrar en un nou despatx d'advocats, novament de passant i per tant sense veure ni un duro. Altre cop, davant la necessitat de guanyar diners, vaig buscar feina com a administrativa i aquesta vegada la vaig trobar en un despatx d'advocats. «**Quina sort! –vaig pensar– treballaré cobrant i**

amb la possibilitat de fer alguna cosa relacionada amb els meus estudis». Però de seguida em vaig desenganyar, m'havien contractat per fer tasques administratives i pràcticament no feia res relacionat amb el Dret.

Agobiada, vaig buscar un canvi de feina, vaig decidir col·laborar amb la campanya de la Renda. La feina estava bé, però malauradament tenia una vigència limitada. Acabada la campanya, acabada la feina, i novament tornem a buscar-ne. Aquest cop, però vaig trobar-la de seguida gràcies a l'*enchufe* d'una amiga meva que treballava al Departament de Recursos Humans

d'una important companyia asseguradora i em va informar d'una vacant que existia al departament de pensions. La categoria laboral era de becària, però almenys era remunerada.

Actualment estic en situació d'atur, però sembla ser que per poc temps, perquè novament l'*enchufe* m'ha funcionat i he trobat una nova feina de cara al mes que ve relacionada amb els meus estudis i, gràcies a Déu, força ben pagada.

Avui en dia, tal i com estan les coses, crec que si no és a base d'*enchufes* no hi ha res a fer; ja ho diu la dita: «**qui no té padrins, no el bategen**».

{Virgínia Tell, Dret 2000}

És possible treballar del que has estudiat?

LORENA GALIANO

JO, COM tants d'altres estudiants, universitaris o no, feia d'hostessa. Diners fàcils i sense, en principi, gaire responsabilitat, amb horari *flexible*, i la possibilitat de conèixer gent. Vist així sembla el treball ideal, oi? Doncs no és or tot el que brilla. Però bé, això és una altra història.

La qüestió és que feia de promotora d'una marca de tabac arxiconeguda (no diré noms, que així continuïn fent promocions i donant treball a altres nois/es). Estava ja a punt de llicenciar-me en Dret. Només em quedaven 5 crèdits de lliure elecció. I com tenia

gairebé tot el temps del món i em van oferir aquesta feina que durava dos/tres mesos, la vaig agafar sense gairebé ni pensar-m'ho. I això que no m'agrada gens el tabac!

La gent que tenia més a prop em deia que havia de deixar córrer aquesta feina i «**fer de lo meu**». Però, ostres tu!!! Et fa il·lusió però al mateix temps una por terrible: al cap i a la fi, estàs a punt de creuar un límit, el que et separa de la teva època estudiantil, és a dir, de tota la teva vida fins ara, i et fica de ple en la teva nova rutina, una vida de treballadora responsable.

I com m'ho vaig muntar? El que feia, per enganyar-me a

mi mateixa pensant que feia alguna cosa per encaminar-me cap a aquesta nova vida, era dir a tothom que coneixia a la meva *feina d'hostessa* que estava a punt de llicenciar-me en Dret / que era llicenciada en Dret (ja he dit que la promoció va durar uns tres mesos, i en aquest temps vaig passar d'estar a punt a acabar la carrera). I així va ser com un noi, comerciant d'aquesta marca de tabac que no diré, em va comentar que tenia una amiga que era advocada i que al seu despatx estaven buscant una persona per fer de passant. Vaig passar per l'entrevista, i apa tu! al dia següent ja estava en un bufet.

El temps ha passat, i què ràpid, camí anem dels dos anys. Ja sóc advocada, bé, ja estic col·legiada. Continuo al mateix despatx, i estic encantada.

I ara que ja estic ficada en la nova vida, me la prenc bé, amb il·lusió. Al cap i a la fi, t'adones que no has trencat amb la teva vida d'estudiant: cada dia aprens coses noves, fins i tot més que quan la teva vida consistia en això, en aprendre ficat/da dintre d'una aula, desitjant que arribés el descans, i, sobretot les festes. Ja veig que efectivament la cosa no ha canviat gaire.

{Lorena Galiano, Dret 2002}

Aparença i realitat

La frontera que ens separa de l'abans i el després dels trenta és el tema sobre el qual ens parla un lector anònim de Pompeu Fabra i Associats. Qui no estigui endarrerint al màxim la crisi dels trenta, que tiri la primera pedra...

El col·lectiu Pompeu i Fabra Associats vol agrair les diverses cartes i correus electrònics que ha rebut des de la publicació del darrer exemplar de la revista **nexe**. D'entre totes les aportacions hem seleccionat la d'un suposat antic alumne que ha volgut romandre en l'anonimat. Aquí la teniu:

«Il·lustres membres de Pompeu i Fabra Associats,

«L'altre dia, en una casa *okupada* que visito sovint, una amiga meva més jove que jo m'explicava tota una sèrie de coses que s'havia marcat per fer abans dels 30. No sé si va ser per l'hora de la matinada que era o per l'estona que feia que inhalava aquell ambient carregat de fum marià, però d'aquella llista de coses n'hi va haver dues em van impactar especialment.

«Precisament aquest any jo en faré 30 i mai no he tingut cap llista de coses a fer abans de canviar de dècada, ni tampoc havia fet la moltes de les que ella pretenia fer. Savis senyors de Pompeu i Fabra Associats, és greu, això? Serviria com a solució d'urgència si ara comencés a fer el meu propi llistat d'objectius per *abans dels 35*? O potser millor assegurem el tret i el preparo per *abans de jubilar-me*?

«La primera cosa que ella volia era haver-se emancipat abans d'arribar a la trentena. Tot i que segueixo vivint amb els meus pares, sempre he cregut que ha d'estar molt bé tenir una casa pròpia, però de seguida penso en com estan d'alts els preus. Amb el meu

Sóc del parer que ara que som joves hem d'aprofitar per fer allò que no podrem fer quan tinguem responsabilitats familiars

sou de guionista i amb les petites col·laboracions que faig a publicacions alternatives no arribo per comprar-me un pis i poder viure en condicions. A més, en aquests moments tampoc no tinc aquesta *inquietud vital*. Quan em poso a pensar en com vaig de bòlit i els horaris que faig, tampoc veig el moment en què podria anar a comprar, netejar la casa, planxar la roba, cuinar, etc. No hauria d'oblidar que, apart de trobar el temps per fer-ho, també n'hauria de trobar per a aprendre'n, perquè això ho ha fet sempre la noia filipina que ens ajuda a casa.

«Més aviat sóc del parer que ara que som joves hem d'aprofitar per fer allò que no podrem fer quan tinguem responsabilitats familiars, com ara els estius a Eivissa i les escapades que fem al Marroc o a Londres. A més, d'alguna cosa m'ha de servir ser l'únic nebot de la meva tieta-àvia de 93 anys que és soltera i viu sola en un pis de 180 m² a Mitre amb Muntaner.

«L'altra cosa clau que la meva amiga s'havia proposat era haver viscut com a mínim un any a l'estranger. Com que encara no tenia 18 anys quan vaig anar a estudiar el COU a Suïssa, aquesta experiència no la inclouré en aquest còmput tan particular. Després, a la Pompeu, em va fer mandra apuntar-me a un Erasmus i vaig pensar que el millor seria marxar un cop acabada la carrera i agafar-me un *any sabàtic* abans de començar a treballar. Malauradament no va poder ser un any sencer ja

que el meu pare va deixar d'enviar-me diners al cap de tres mesos quan li vaig dir que en necessitava encara més. El fet que visqués de nit i dormís de dia no li va agradar gaire; i jo ho tenia molt clar: no havia estudiat quatre anys a la Pompeu per posar-me a servir hamburgueses, rentar plats o fer llits en un hotel cutre.

«Experimentats senyors de Pompeu i Fabra Associats, em pregunto si l'acampada que vam fer a la plaça Francesc Macià podria comptar una mica com haver-se emancipat i una mica com haver estat un temps lluny de casa, encara que no sigui a l'estranger. Ja sé que no va durar un any i que molt lluny de casa tampoc hi estava perquè pujant Pau Casals hi arribava en un moment, però, què puc fer? Ara ja només queden uns pocs mesos pel meu aniversari...

«No hi ha dubte que el proper cop que vulgui lligar amb una noia hauré de buscar temes menys transcendentals i que després no m'afectin tant. No deixo de preguntar-me per què tenia més èxit quan prometia que les portaria a veure la sortida del sol des de la casa que tenim a una caleta de la Costa Brava.

«Per cert, documentats Senyors de Pompeu i Fabra Associats, ara que manen les esquerres i el Sr. Zapatero ha retirat els soldats de l'Iraq, saben què passarà amb totes les manis contra la guerra o el PHN en què jo podia conèixer aquestes noies?

«Moltes gràcies per la seva atenció.»¶

Juan Costa, ministre de Ciència i Tecnologia, i Amparo Moraleda, presidenta d'IBM, després de la signatura de l'acord pel que el Govern adquireix el que serà el superordinador més potent d'Espanya i 2n del món. Al darrera, a l'esquerra el expresident del Govern, José María Aznar, i a la dreta Adalio Sánchez, director general de Servidores i Tecnología d'IBM Corporació

De Beatriu Rueda a les lectores

Benvolgudes: en el darrer número de la revista, vaig llegir dos articles on s'esmentava la situació d'inferioritat de les dones a l'àmbit laboral, i és per aquesta raó que he volgut escriure-us unes quantes línies al respecte. És cert que el *sostre de vidre*, com li diuen, és present a moltes empreses, però la dona està prenent, cada cop més, un paper rellevant a l'àmbit professional. Aquest fet es dona sobretot en aquelles empreses amb mentalitat innovadora que potencien la diversitat entre els treballadors.

Malgrat la tendència positiva, el ritme de l'evolució és inferior al desitjat per a moltes de nosaltres. És per aquest motiu que les associacions de dones dintre i fora de les corporacions estan prenent un

pes cada dia més important. L'objectiu és promocionar la dona dins l'àmbit laboral, ja sigui organitzant cursos formatius, xerrades per tal d'afrontar els obstacles laborals que ha de fer front el col·lectiu femení, o simplement crear una xarxa de dones professionals que s'ajuden entre elles i així millorar dins l'escala jeràrquica professional.

Un exemple és l'Associació Europea de Dones Professionals (EPWN)

Es tracta d'una associació fundada a París amb caire europeu, que té per objectiu promoure el progrés professional de la dona i posar al seu abast els instruments, xarxa de contactes i formació que necessita per a assumir un repte de lideratge.
http://www.parispwn.net/PWN_international/index.htm

Un altre és la Professional Women's Group (PWG) a la ciutat de Zurich

El PWG dóna suport a totes aquelles dones de parla anglesa que estan interessades en participar a trobades i crear xarxes de contacte amb d'altres dones amb finalitats professionals o socials i per tal d'intercanviar experiències respecte al món laboral.

www.professionalwomensgroup.com

Dins de les empreses també s'estan formant programes de *mentoring* o tutorització a fi de promoure a les dones amb talent i desenvolupar així les seves capacitats. Són aquestes empreses les que aprofiten la diversitat del capital humà, les fortaleces i idees d'homes i dones, que creen sinèrgies en un mercat cada cop més competitiu a nivell mundial.

Algunes dones que ja han destacat al món laboral al territori espanyol són les següents:

Eva Castillo
Presidenta de Merrill Lynch España

Isla Ramos
Directora de informàtica personal per a Espanya i Portugal - IBM

Gloria Hernández
Directora general financera - Banco Pastor

Yolanda Erburu
Directora de comunicació - Sanitas

Per tant us dic a totes: ANIMS! La lluita és encara llarga i dura, però els fruits comencen a recollir-se.

Molta sort!
Bea

Primera trobada d'exalumnes

Si sou exalumnes de la Facultat d'Econòmiques i Empresariales us interessarà saber que molt aviat se celebrarà una primera trobada per a commemorar els 10 anys dels primers llicenciats. Seguiu llegint i prepareu els esmòquings i els vestits de gala... o no.

MOISÉS CALVET

EL PROPER dijous 10 de juny, al Campus de la Ciutadell, a tindrà lloc un esdeveniment molt important per tots els que som exalumnes de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de la UPF: hi haurà la primera gran trobada d'exalumnes!!

Això és un fet insòlit perquè, fins ara, només s'havia organitzat el típic sopar de classe que algun exdelegat o simplement algú amb ganes de retrobar-se amb els amics organitzava de la millor manera que podia, és a dir, tirant mà de l'agenda rovellada i fent el boca-orella. El resultat era que hi havia gent que no tenia coneixement de l'acte i no apareixia.

Aquest any, i per primer cop, la Secció d'Economia i Empresa de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF (AAAUPF), juntament amb la Facultat de CCEE i Empresariales, i gràcies al patrocini inestimable de Caixa de Manresa, ha decidit posar fil a l'agulla i fer un esforç per tal que el màxim nombre de gent vingui a retrobar-se el 10 de juny en una celebració que bàsicament constarà de:

- Conferència a càrrec d'Andreu Mas Colell a les 20:00h, sobre un tema d'actualitat
- Sopar d'exalumnes, professors i membres del Consell Assessor
- Entrega de premis
- Copa i ball fins les dues de la matinada

El cas és que tot això és una excusa per retrobar-nos amb les persones que hem perdut de vista, fer una mica de formació contínua (que ja fa

temps que no recordem les classes!) i veure què ha passat durant el temps que ha transcorregut des de que vam deixar la UPF.

Podrem recordar aquelles classes, els viatges de carrera, les Pompeu Farres, els professors i, en definitiva, reforçar el vincle que ens uneix als exalumnes d'aquesta Facultat.

Ara és el moment de veure fins a on hem estat capaços d'arribar; ara que ja tenim exalumnes en llocs destacats del món empresarial i de la societat que defensen el títol (o no). Prenguem consciència que hem rebut un bé preciós que cal preservar i retornem quelcom a la Universitat que en el seu moment ens va ajudar.

També és el moment de

retrobar els amics, i per això estem elaborant un Directori d'Exalumnes que s'entregarà als qui vagin al sopar, per tal que puguem seguir mantenint un contacte que fins ara ha estat difícil de tenir.

En aquest sentit, l'Associació d'Exalumnes està fent un esforç titànic realitzant activitats (com la Setmana del Màrqueting, amb molt d'èxit) i oferint cada cop més serveis (com els cursos de formació contínua) que revaloritzen el nostre títol.

Tot això també és possible gràcies a la Facultat, actualment amb en Xavier Freixas al capdavant com a degà, que vol seguir mantenint un contacte amb els exalumnes i per això és la primera facultat de la UPF que ha donat veu i vot als exalumnes a les seves reu-

nions de Facultat, on es prenen decisions importants que afecten als títols que otorga la mateixa.

I també cal destacar el Consell Assessor de la Facultat, un grup d'empreses de renom que fan aportacions voluntàries per tal de millorar els plans d'estudi, els incentius, les beques, la investigació, els mitjans, etc. Per això hi haurà representants que estaran entre nosaltres aquest dia tan assenyalat.

Bé, crec que serà una trobada molt especial i comptem amb la vostra presència. Digueu-ho a tots els vostres companys que conegeu!!

Us esperem!!

{Moisés Calvet és cap de la secció d'Economia i Empresa de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF.}

d'Econòmiques de la UPF

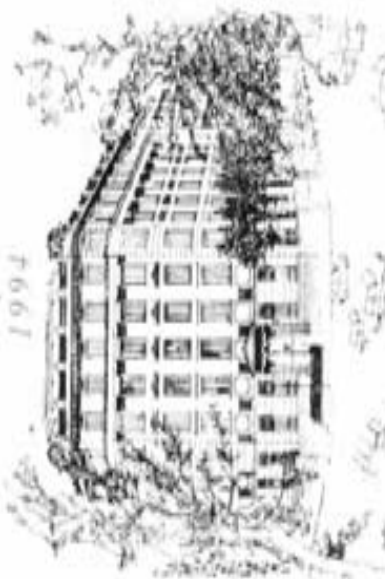
UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Llicenciatura en Ciències Econòmiques i Empresarials

*Primera promoció
1994*

avantatges comercials

Nexe us presenta una tria de les ofertes i descomptes que ofereix l'Associació als seus membres.

TOTS ELS AVANTATGES...

formació

RACC
Automòbil Club

Descompte del
20%

RACC
20% de descompte a la matrícula de les seves autoescoles i un any gratis com a soci del RACC

www.racc.es

banca

CAIXA CATALUNYA

avantatges
exclusius

CAIXA CATALUNYA:
El Carnet de l'AAAUPF té **avantatges financers exclusius**. Informa-te'n a qualsevol oficina de Caixa Catalunya, o al telèfon de Línia Total 902 43 88 43

www.caixacatalunya.es

oci

Grup Roc Blanc

Descompte del
10%

GRUP ROC BLANC
10% de descompte als seus hotels, centres termals i programes de golf i esquí

www.rocblanc.com

formació

eviu

Preus
especials

EVIU
Accés preferent als cursos d'idiomes

www.eviu.com

SALUT

UNIPSA-SANITAS

Preus especials de l'assegurança mèdica, independentment de l'edat i el sexe

QUALIMÈDIC

Condicions especials als seus serveis

CLÍNICA BAVIERA

Preus especials en correccions oculars per làser. 20% de descompte a la resta de tractaments

ALLIANZ

Assegurances mèdiques des de 16,56 euros

INSTITUT CATALÀ DE RETINA

Ofereix als graduats i familiars de primer grau condicions especials

FORMACIÓ

IDEC

5% de descompte en màsters i postgraus. 10% de descompte en cursos de curta durada

JEF

Condicions especials als cursos

PEI

Preus de comunitat universitària (entorn a un 25% de descompte) als cursos d'idiomes

PANGEA

Preus especials

EVIU

Accés preferent als cursos d'idiomes

RACC

20% de descompte a la matrícula de les seves autoescoles i un any gratis com a soci del RACC

VIATGES

HALCÓN VIAJES

Condicions especials

SOL MELIÀ

Tarifes preferents als seus hotels

SERVEIS JURÍDICS

MELLADO & ASSOCIATS, GABINET JURÍDIC

Primera visita gratuïta i 20% de descompte en els serveis

VG / ADVOCATS

Primera visita gratuïta i descomptes especials en els serveis

ESPORTS

DIR

10% de descompte en la quota mensual

ÀMFORA DIVING CENTER

Condicions especials als cursos de submarinisme

5 OCEANS

Acadèmia de nàutica i escola de vela, autoritzada per la Direcció General d'Afers Marítims de la Generalitat de Catalunya, i adherida a la Federació Catalana de Vela, ofereix als nostres associats un 10% de descompte en totes les seves activitats

OCI

TNC

Fins al 20% de descompte en el preu de les entrades i accés a altres promocions

RUBBER RIVER

10% de descompte a les seves activitats d'esports d'aventura

GRUP ROC BLANC

10% de descompte als seus hotels, centres termals i programes de golf i esquí

BANCA

CAIXA CATALUNYA

Productes financers especials

BANC SABADELL -TECNOCRÈDIT

Condicions especials, com exempció de comissions, préstecs a interès reduït...

ENCARA MÉS...

→ Si tens una empresa i vols oferir un descompte als antics alumnes, contacta'n

oci

Banc Sabadell

tecnoCREDIT

Condicions
especials

BANC SABADELL-TECNOCRÈDIT
Condicions especials, com exempció de comissions, préstecs a interès reduït...

www.bancsabadell.com

salut

CLINICA BAVIERA
INSTITUTO OPTALMOLOGICO EUROPEO

Descompte del
30%

CLÍNICA BAVIERA
30% de descompte sobre el preu normal de les intervencions de cirurgia refractiva.

www.clinicabaviera.com

oci

Altitud Extrem

Descompte del
10%

Altitud Extrem
10% de descompte en els seus cursos i activitats de muntanya

<http://perso.wanadoo.es/altitud/>

publicitat IDEC

Un recorregut heterogeni

Seguim amb la nostra cadena infinita d'exalumnes... Aquest cop segueix en **Ferran Simarro**. Si l'últim de la seva cadena se sent aludit, que la continuï! Segurament aconseguirem entrar al Llibre Guinness i tot...

Ferran Simarro (ADE, 2001) coneix a...

Judit Borjas

- Empresariales 99
- Soltera
- Santa Margarida i Els Monjos
- Treballa a l'Administració

CONEX A ↓

Jaume Arnau

- Empresariales 1999
- Solter
- Barcelona
- Treballa en un banc

CONEX A ↓

Ferran Henao

- Empresariales
- Solter
- Sant Cugat del Vallès
- Responsable comercial

CONEX A ↓

Antoni Martínez Ribot

- ADE 2001
- Solter
- Barcelona
- Treballa a una Mútua

CONEX A ↓

Laia Bordas

- Dret 2000
- Soltera
- Barcelona
- Treballa a Mapfre

CONEX A ↓

Andrés Ramón

- GAP 1996
- Solter
- Barcelona
- Prepara oposicions

CONEX A ↓

David Rodríguez

- Econòmiques 1995
- Solter
- Barcelona
- Professor

CONEX A ↓

Joan Planas

- Biologia 2003
- Solter
- Barcelona
- Investigador

CONEX A ↓

Xavier Navas

- ADE 2003
- Solter
- Barcelona
- Estudia Dret

CONEX A ↓

Al pròxim número, esperem el vostres emails (antics.alumnes@upf.edu) per continuar cadena. Si no en rebem, demanarem a l'última persona esmentada que segueixi. Animeu-vos!

'Hannibal ad portas'

Aquest era, segons Ciceró, el crit de pànic que es va escampar per Roma quan el general cartaginès, amb el seu exèrcit i els seus elefants, va arribar a les portes de Roma. És clar que Anníbal es va quedar, per tranquil·litat dels habitants de Roma i desesperació dels seus generals, *ad portas*, a diferència del terrorisme islàmic. Aquesta nova amenaça, inconcreta i indiscriminada, aconsegueix gran part dels seus propòsits cada cop que ens ho pensem dues vegades a agafar el tren, mireu de reüll els estranys o aquella motxilla abandonada. De fet, com tots els terrorismes, no necessita motius, sinó només pretexts: molt abans de la guerra i ocupació d'Irak, Bin Laden amenaçava Espanya per recuperar Al-Andalus, perquè, readaptant el tango, «cinco siglos no es nada».

També França, que s'oposa de bon començament a la guerra d'Irak, està sota l'amenaça fonamentalista per culpa de la *lleï del vel*, discutible però aprovada democràticament.

Sobta també, entre els terroristes que van perpetrar la massacre de l'11-M, que cap d'ells respongués a l'estereotip del musulmà pobre o mal

L'ambient de cabreig general va portar a les urnes molts ciutadans que s'haurien quedat a casa

integrat. També en el cas de l'11-S els pilots suïcides tenien un bon nivell cultural i econòmic. El cert és que els immigrants magribins perceben que se'ls discrimina, que se'ls mira sempre diferent, i potser això els empeny a postures més radicalitzades, cal dir que amb ànim d'entendre però

mai de justificar. També és cert que el bressol del wahabisme, doctrina integrista islàmica, és Aràbia Saudita, que ha finançat escoles i terroristes per tot el món islàmic. Els seus dirigents, però, no han de posar les barbes en remull, si em permeteu la broma fàcil, perquè l'amic americà els té ben protegits.

També s'ha trobat amb l'enemic a les portes el ja expresident Aznar. Davant la insistència del seu govern de marejar la perdiu, els ciutadans van optar per mostrar d'una vegada que no són imbècils; de fet, tant era qui havia estat l'autor de la massacre. Podia haver estat una ETA suposadament en estat terminal, escapçada mil i un cops, o uns comandos islàmics vigilats de lluny però que no es pensava que atemptessin a Espanya. En ambdós casos, la negligència governa-

mental hauria estat flagrant. Mentre el nostre govern enviava missatges als ambaixadors i trucava als directors dels diaris per fer valer la seva versió, que havia de ser publicada perquè estem parlant del govern i no d'una colla de txitxarel·los mentiders (en teoria, com a mínim), l'ambient de cabreig general respirat a la jornada de reflexió portà molts ciutadans que s'haurien quedat a casa les urnes, i que decidiren fer quelcom productiu amb la seva indignació.

Seria desitjable, però, que aquest esperit crític no quedés diluït, i es mantingués durant tota la nova etapa que s'obre, com a mostra de maduresa democràtica. També seria desitjable que el nou govern hagués après la lliçó, i que Zapatero vagi amb compte amb els *Idus* de Març...»

Montse Vives

Que Déu (amb perdó) ens agafi confessats

Al-Qurashi, lloctinent de Ben Laden i cervell estratègic d'Al-Qaeda, havia escrit abans de l'11-M que s'havia d'aconseguir una situació que combinés «el cansament de l'opinió pública amb el fet que hi ha eleccions cada quatre anys i uns mitjans de comunicació» que els «recolzarien». I afegia, «això, finalment els obligarà a retrocedir mentre que nosaltres anem avançant».

La seva profecia s'ha acomplert i el nou govern espanyol ha anunciat que l'exèrcit es retira de l'Iraq, 200 morts més i demà ja els tindrem a casa. És un gran acte de valentia i solidaritat internacional amb els altres 31 països –a banda dels Estats Units– que conformen la coalició i que ja saben el que han de fer si volen sor-

tir del macabre bombo on els espanyols –és igual, catalans– continuem girant.

També és una gran deferència cap a la majoria iraquiana que, segons diferents enquestes (entre elles la de la independentíssima BBC), accepten la presència temporal de les forces d'ocupació. Els mateixos, dues terceres parts de la població, que consideren que la caiguda de Saddam compensa les desgràcies d'una guerra que va causar la mort de només –és cruel dir-ho així, ho sé– 3.000 civils en comparació als centenars de mil·lers de víctimes causades pel sàtrapa de Tikrit, incloent-hi les iranianes i, és clar, les kurdes.

Quan escric això, la situació a l'Iraq és incontrolable per les tropes ocupants i els xiïtes i els sunnites comencen a posar-se

d'acord amb què la solució final passa indefectiblement per la sortida dels invasors del país. I quan això succeeixi –un altre Vietnam?– veurem quins grans demòcrates s'instal·len a Bagdad, si no és que es des-

Quan els invasors surtin d'Iraq, veurem quins grans demòcrates s'instal·len a Bagdad

ferma una cruenta guerra civil. Allà ells i Al·là amb nosaltres.

La nostra democràcia, el nostre Estat de dret, el nostre papanatisme progre i la nostra obtusa correcció política és vista pels extremistes com la nostra pròpia debilitat i és per aquí per on atacaran, bombes a banda. La primera decisió del nostre aimadíssim tripar-

tit després de l'11-M ha estat triplicar la subvenció al Consell Islàmic de Catalunya, així, per les bones, en el que ha estat qualificat, com no podia ser d'una altra manera, com una intel·ligentíssima aposta pel diàleg intercultural. És una decisió precipitada, com injusta hagués estat rebaixar-los-la. I la justícia alemanya acaba d'alliberar, per manca de proves, l'únic condemnat al món pels atemptats de l'11-M. Ell mateix va reconèixer durant el primer judici que havia estat en camps d'ensinistrament de terroristes a l'Afganistan i que coneixia tres dels pilots suïcides dels atacs de Nova York. Voleu saber què hi fa l'angelet a Hamburg? Estudia electrònica...»

Màrius Comorera

Bicefàlia cultural

Pel maig, llibres a raig. Predicant amb l'exemple, la secció d'aquest número va de lle3 i + lle3. Un veritable tast d'ambrosia literària. Bona leterofàgia! Per **Glòria-M. Montanyà**, cercadora de cinquena essència

Alfred Bosch

Amb aquest escriptor, professor d'Història de l'Àfrica a la Facultat d'Humanitats, hem parlat de la seva nova novel·la *Les set aromes del món*, guanyadora del Premi Ramon Llull 2004. Set aromes literàries que ens guiaran per un misteriós viatge a la recerca del nou beuratge, el cafè.

Com ha triat el títol?

Perquè les aromes són més immaterials i, per tant, és més fàcil que sedueixin que no el color o el cos. Perquè la seducció es basa en la suggestió i en la imaginació. El que veus, el que toques, segurament suggereix menys perquè és més visible. A més, ja que estava ambientat amb l'excusa del cafè, doncs a mi, el que m'agrada del cafè és l'aroma. M'agrada molt més que el gust i el tacte... Era un títol bonic que encaixava molt bé amb l'argument. Set escenaris diferents entorn del protagonista i en els temps antics es considerava que hi havia set aromes bàsiques i que totes elles es condensaven en el millor cafè. Tot quadrava molt bé i vaig pensar que era un títol que explicava molt bé el llibre i que, a més, era bonic.

Dins de cada part del llibre, de cada imatge, es veu com diferents narradors descriuen el personatge principal, en Fèlix Dufoy. Si l'hagués de descriure vostè, com el definiria?

El personatge no descobrirà la seva autèntica personalitat fins al final del llibre. Si expliqués la meua visió del personatge, que lògicament és completa, segurament estaria espatllant el llibre a més d'una persona. Com el veig? Canviant, ambigu.

Llibre

Les set aromes del món

Alfred Bosch
Planeta, Barcelona
2004

Com ha dut a terme la documentació per poder escriure una obra amb escenaris culturals tan diversos?

D'entrada, necessito que se m'aparegui la novel·la. Necessito una revelació. Hi ha un moment en què idees, personatges, anècdotes, situacions que et volten pel cap durant molt de temps, un bon dia no saps exactament per què –o de vegades sí, per algun desencadenant inesperat– es transformen en novel·la.

Després tu l'has de fer, que és el més difícil. Crec que necessites aquesta inspiració inicial. Després cal arregar informació relacionada amb el tema. És recerca, però també crec que sobretot és ambientació. I també, suposo, la memòria de cadascú... Sí, en el meu cas, en aquest llibre, els llocs on he estat són molt importants. Perquè de cadascun d'aquests set escenaris del món, jo en tinc unes sensacions que potser no són fotogràfiques, però que queden dibuixades. Memòria sensual perquè entra pels sentits. Memòria d'aquests decorats, això és molt important. També, aquí ha estat molt

Alfred Bosch olora cafè

important explicar el personatge sota set veus diferents, totes elles singulars i amb personalitat. Ha estat molt important donar personalitat a aquestes veus. I això es fa a través de l'escenari; per tant, en certa manera és un llibre de viatges. Però també es fa a

"Hauria estat ideal poder fer set capítols en set idiomes diferents. Un en àrab, l'altre en turc, l'altre en portuguès"

través de la parla, del llenguatge. Hauria estat ideal poder fer set capítols en set idiomes diferents. Un en àrab, l'altre en turc, l'altre en portuguès... Però això m'hauria complicat la vida i el lector... Però jo crec que sí que hi ha un esforç, no d'idiomes,

sinó de posar llenguatges diferents, músiques diferents i també, si vols, aromes literàries diferents. Per exemple, al capítol d'Aràbia, l'estil, el ritme i el llenguatge estan molt inspirats en la poètica àrab clàssica. En el cas de Negreria, per exemple, s'inspiren en la tradició oral africana i aquest llenguatge molt repetitiu, líric i molt evocatiu. En el cas de París o de Londres, apareix la tradició europea, la branca més puritana de la literatura anglesa. Per tant, aquí hi ha moltes lectures, no tant pel que fa a la informació pura i dura, sinó pel que fa a la inspiració en el registre, al tipus de llenguatge utilitzat per donar una singularitat molt forta a cada capítol i a cada personatge. ¶

Màrius Serra

La conversa amb aquest escriptor, autor de *De com s'escriu una novel·la*, s'ha dirigit cap al programa de televisió *Alexandria*, que ell presenta al Canal 33, ja que el binomi literatura-televisió sovint, d'an-tuvi, ens pot semblar un oxímoron, una contradicció

De com s'escriu una novel·la és una bona obra per entreveure l'univers que s'autocrea un escriptor en els alts i baixos de la creació artística. Podem llegir els seus dubtes («**vaig trencar una horrososa làmpada de cristall amb un bastó negre que havia estat de mon àvia... Era com si, per primera vegada, em sentís obligat a comprovar que tot el que escrivia era factible**»), les converses via e-mail amb l'editor... El llibre ve acompanyat d'un sobre sorpresa i de la novel·la *Monocle*. La història verídica del projecte d'una obra que quasibé resta abandonada al calaix. Reprenent les paraules que reproduceix en Màrius Serra, parafrasejant Boris Vian: «és un relat verídic perquè tot el que hi passa m'ho he inventat».

Quina és l'etimologia del nom?

És un referent, però a la vegada és molt atzarós, això dels noms. Evidentment hi ha un referent a la biblioteca d'*Alexandria* i si anéssim a buscar trobaries el *Quartet d'Alexandria*. Encara és una ciutat que té associada tota una cultura, l'alexandrina des dels Ptolemeus. Però també és una paraula eufònica, què sona bé. I tampoc no és tan òbvia, perquè no hi ha cap terme directe biblio-gràfic (llibres). És a dir, *Biblioteca d'Alexandria* seria un mal títol; en canvi, *Alexandria* sol, probablement és un bon títol. Però també es pot fer la broma, ja sabem que es va cremar i ara s'ha tornat a construir. Pot voler ser un joc de paraules... Tot aquest tipus de subtext sempre és veu més a posteriori.

T'hi sents còmode?

Jo provinc de la galàxia Gutenberg i em miro la televisió amb ulls d'estranger; no sóc un home de tele. Però pel que coneixia, ja que hi havia col·laborat -tot i que és la pri-

mera vegada que condueixo un programa-, el funcionament del mitjà és molt poc premeditat. Per dir-ho finament. És un mitjà que viu molt de la seva capacitat d'accelerar-se. Probablement és molt semblant a les *performances*, a les arts d'actuació que tenen molt més d'immediatistes que no la literatura, la filosofia i allò que ve del pensament. Però no hi ha cap voluntat d'incendiar res. He, he!

Literatura i tele poden anar juntes?

Coi! Per què no? La tele és una finestra que explica el món. La literatura és un altre mitjà, però també explica el món. Són dos mitjans molt poderosos. Sumem-los, no els posem en contra. Llavors, un cop vençut aquest trauma o aquest prejudici, el que hem vist és que la capacitat que tenen els escriptors per generar un discurs interessant i ampli i ric és molt gran.

Aquesta capacitat n'és l'eix conductor del programa?

Sí. Aquesta idea de l'entrevista com a eix va prendre pes a partir també d'aquest experiment que és anar-la tallant. És a dir, fer una mica allò: no ho expliquis, mostra-ho. I aleshores, jo mai no dic: «**i ara anirem...**» Però això és molt arriscat perquè des de casa poden dir: «**abans eren aquí, ara són allà... On són?**» I ho hem anat afinant amb una sintaxi pròpia. Hi ha un treball de realització important que alguna gent ha criticat. S'hi enllaça l'entrevista amb reportatges, novetats literàries...

Com es trien els temes?

És una tria clarament personalista perquè ha nascut amb la voluntat d'agafar un escrip-

Llibre

De com s'escriu una novel·la

Màrius Serra
Empúries, Barcelona
2004

tor o escriptora, en general amb obra recent, però no necessàriament. L'equip vol desmarcar-se de l'estricta actualitat mercantil, perquè si no ens trobaríem massa pressionats per les editorials, que ja ens pressionen prou. Ens trobaríem, per exemple, l'Ana María Matute que vam fer ara o el Jaume Cabré que el vam fer a l'estiu; i ara li farem un reportatge per una nova novel·la, però quan el vam entrevistar no tenia una novetat. A mida que passaven els programes hem anat descobrint i hem anat creixent, per això deia allò de la immedietesa del mitjà. La premeditació era relativa i evidentment que hi havia un projecte, feia mesos que s'hi treballava. Però és quan veus com la realitat s'imposa al funcionament del programa que el modifiques. I el que va pren-

dre més pes és la capacitat que tenen els escriptors, amb la qual jo ja hi confiava, però la gent de la tele potser no tant perquè feia molts anys que no hi havia programes de llibres i jo ho vivia com un trauma!

Parlant de cultura contemporània, que és del què tracteu en el programa, es podria afirmar que a Catalunya el fons i la forma són el mateix?

No. Diguem que totes aquestes disquisicions sobre fons i forma sempre serien molt discutibles, perquè quan algú entra a valorar un text dient «**no, el què li falla és la forma**», o a l'inrevés, defensant-lo: «**és que està molt ben escrit**» És que hi ha manca d'altres idees, no? Jo, tal com veig ara la literatura contemporània, és una literatura molt eclèctica. Hi ha opinions per tot, però jo almenys no diria en cap cas que seria clarament definible una línia hegemònica dins la literatura contemporània. L'espai i també el desconcert són tan grans que aporten una varietat enorme.¶

Més a www.mariussera.info

Mariús Serra envoltat de llibres

viatges d'estar per casa

Escric aquestes ratlles des de Burgos, a 240 km de Roncesvalles i 518 km de Santiago de Compostel·la. Em resta una setmana per aconseguir la meua fita d'arribar a la capital galega i molt patiment per endavant.

Exactament igual que els mil·lers de pelegrins que, des del 950, quan el bisbe Godesalco va arribar al sepulcre de les suposades restes de l'Apòstol Jaume al front d'un grup de caminants francesos, han anat conformant la ruta més espiritual del món occidental.

Són moltes les llegendes i històries que s'amunteguen al voltant del Camí de Santiago; entre elles, potser la més famosa és la *Cançó de Rolan*, poema del S. XII que narra la derrota de les tropes de Carlemany davant dels vascons al seu pas pels Pirineus. La història més important, però, la viu cadascú al seu pas pel Camí de Sant Jaume, a través d'un viatge iniciàtic amb elements molt diferents perquè cadascú pugui escollir. El camí pot ser una aventura esportiva o cultural, una alternativa turística, o, és clar una trobada –o una topada– amb el fet religiós o espiritual, que no és ben bé el mateix.

És aquest darrer sentit, durant el camí constantment et són plantejades les grans preguntes de la humanitat: qui ets?, d'on vens?, a on vas? A la qual cosa no puc fer més que respondre: Màrius, de Roncesvalles, a Santiago. Bromes a banda, no cal fer-se grans preguntes per venir a fer el Camí. Com es diu entre els

pelegrins, cal deixar que «el Camí parli». I us asseguro que ho fa.

A mi m'ha xerrat quan he dormit a les golfes de l'església de Grañón (La Rioja), quan el mossèn d'aquesta mateixa parròquia ha repetit, en una oració, noms a l'atzar de pelegrins –«**darrera d'aquests noms hi ha persones**», va dir–, quan el capellà de San Juan de Ortega (Burgos) m'ha reconfortat amb una sopa d'all ben calenta, quan el meu company fortuït de fatigues biciclístiques m'ha prestat roba seca després de tastar la fangosa via de la ciutat castellana des d'on escric.

Moments Nescafé inclosos, l'experiència et permet compartir testimoni i vivència amb pelegrins de tot el món –del món cristià, això sí–, molts d'ells repetidors, que et certifiquen que el camí *enganxa* i que fins i tot, digueu-me agosarat, *et pot canviar la vida*.

Jo no aspiro a tant. Ni tan sols ho faig per tornar al ramat, com voldria la meua mare, tot i haver assistit a més misses i oracions en els darrers cinc dies que en els darrers cinc anys. Em conformaria amb arribar a Santiago, si el temps i les forces m'ho permeten, i endur-me a les alforges, ja de tornada a casa, alguna cosa més que roba bruta: amistat, amor, bondat, humilitat, afany de superació...

Definitivament, el Camí de Sant Jaume m'està afectant les neurones, i no sé si per bé. Pels qui busqueu en aquesta pàgina alguna cosa més que

Relax a Santiago de Compostel·la

una homilia barata, permeteu-me donar-vos alguns consells bàsics abans de començar a pedalar.

Primer consell: sembla obvi però cal tenir, robar (és any xacobeu i l'apòstol et perdona els pecats si arribes a Santiago) o demanar prestada una bicicleta de muntanya. No val una bici híbrida a no ser que volgueu fer la carretera de Santiago o bé, pitjor encara, el camí de tornada abans del compte.

Segon consell: si no sou ciclistes habituals, és recomanable fer un entrenament intensiu almenys un parell de mesos abans, que us capaciti per fer una mitjana de 50 quilòmetres diaris. També us podeu posar en forma sobre la marxa però aleshores cal compensar

la falta d'entrenament amb una gran capacitat de patiment, almenys al principi.

Tercer consell: oblideu-vos del benigne clima mediterrani i, fora de juliol i agost, porteu roba d'abric ciclista que eviti el fred, la pluja i el vent, bons companys de viatge –també ho pot ser el sol– del pelegrí.

Quart consell: si el que voleu és viure el Camí, compartir experiències, gaudir de la natura, la cultura, la gastronomia, parar-vos a pensar, escoltar o mirar i no només travessar 800 quilòmetres a velocitat de Tour de França reserveu-vos no menys de 12 dies per fer el camí sencer de Roncesvalles a Santiago. O bé aixequen-vos molt d'hora cada dia...

Recordeu també que aquest és any Xacobeu i que a l'estiu, en ple *overbooking* de pelegrins, els caminants tindran prioritats sobre els ciclistes a l'hora de trobar lloc en els molts albergs i refugis distribuïts al llarg de tot el camí.

Si voleu saber més sobre el tema, hi ha infinitat de publicacions i webs que us ajudaran molt més que aquest article en ruta a decidir-vos a fer el Camí de Sant Jaume. Perdoneu, però la bicicleta m'espera: bon camí!👊

Camí-bici a Santiago

Aquest cop, el nostre intrèpid viatger d'estar per casa **Màrius Comorera** s'ha calçat la bicicleta i s'ha encaminat cap a Santiago. I per entretenir-se en aquest viatge dur però gratificant, ha decidit provar de respondre les famosíssimes d'on som?, d'on venim? i on anem?... Respostes no sabem si aconseguirà, però unes bones comes i un munt d'històries per a explicar als seus néts segur que sí.

'Bajo el sol de la Toscana'

Tot i que amb poc quòrum, el grup del cinefòrum va anar a veure 'Bajo el sol de la Toscana', amb Diane Lane de protagonista. L'organitzadora de la sortida, **Montse Antolino**, ens explica les seves impressions

El passat 7 d'abril vaig proposar una sortida al cinema per anar a veure *Bajo el sol de la Toscana*. Haig de dir, una mica decepcionada, que em pensava que hi hauria més quorum. Creieu-me quan us dic que el cinema és l'antídot perfecte per fugir de les nostres cabòries i endinsar-nos en un món diferent, una vida aliena i, sobretot, quan qui firma la cinta és la Sra. Wells, una resolució dels problemes molt més fantàstica.

Bajo el sol de la Toscana és una pel·lícula de dones i per a dones. Als homes se'ls escapan moltes coses, però segur que no la bellesa, encara persistent amb els anys, de Diane Lane.

Frances (Diane Lane) és una escriptora i crítica literària a qui un bon dia, firmant exemplars del seu llibre, un escriptor descontent per les crítiques que havia fet a la seva obra, li revela la tragèdia

de la seva vida: el seu marit l'enganya amb una altra, naturalment, més jove. La veritat és que aquesta trama ens és massa propera, oi? Sobretot en el mapa polític dels que es consideren més-conservadors.

A partir d'aquí, la protagonista haurà de començar de nou, ja que li han extirpat una mena d'òrgan vital sense el qual és difícil continuar, i més encara quan te'n vas a

La pel·lícula acaba resultant increïble i massa americana

viure a una finca de solters, on els plors i gemecs s'escolten a través d'unes parets més fines que el paper. En aquest cas, però, Frances no ha de recórrer a persones alienes pagant, com li passava a l'ex-presidenta de l'Acadèmia Marisa Paredes, 5.000 pessetes perquè li treguessin uns botins

que acabava treient la seva millor amiga, més bella i molt menys vella i, naturalment, l'amant del seu marit, un jove i sempre guapo Imanol Arias, que s'escapa de missió humanitària a Bòsnia per fugir de la seva pròpia realitat (*La flor de mi secreto*, 1990, de Pedro Almodóvar); i no cito a aquest director i guionista oscaritzat perquè li tingui una devoció incondicional, encara tinc malsons recordant a *Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón*, 1980. Però sí hem de reconèixer l'habilitat més que demostrada del cine espanyol i, en general, de l'uropeu per tractar el begging to begining. No m'atreviré a dir, com el crític de cinema Hilario J. Rodríguez, que els anglosaxons són impotents per parlar de tot allò més profund i trascendental i que, referint-se a la peli, «**menos es nada**», però sí que és cert que els costa una mica més.

La pel·lícula, a partir d'aquí i gràcies a una amiga molt oportuna que ofereix a la Frances un viatge a la Toscana, se situa en aquest paradís italià, precioses vistes i fotografies. La protagonista comprarà una caseta de somni, amb uns veïns de conte de fades, i, fins i tot, uns obrers polonesos que li posaran la caseta en condicions. Després del polvet del segle amb un jovenet guapíssim (Raoul Bova) –ja us he dit que les vistes no tenien desperdici– un italià tòpic i típic, en Marcello, arribarà la seva amiga Patti (Sandra Oh), desconsolada per haver-se convertit en mare soltera. Aquest serà l'ingredient definitiu per conformar una família.

Finalment, *lo que mal empieza bien acaba*, tot s'acaba d'enllaçar en una festa on, casualment, es presenta un jove força macot. Increïble, i massa americana. ¶

Una imatge del film 'Bajo el sol de la Toscana'

cuina

La nostra cuinera preferida, la **Montse Vives**, ens demostra que el picnic no està passat de moda. Si més no, amb les delicioses receptes que ens proposa, segur que us vénen ganes de robar-li unes tovalles a la mama i anar-vos-en al parc públic més proper...

Déjeuner sur l'herbe

Ara que el calor hauria de començar a apretar, és un bon moment per a recuperar els plaers del picnic, tot imitant els personatges del famós quadre, més o menys vestits segons el gust i les calors de cadascú. Aquesta activitat es remunta a la prehistòria, probablement perquè els nostres avantpassats no tenien més remei que menjar a l'aire lliure, però es va recuperar a l'era industrial, com una manera de posar-se en contacte amb la natura. El picnic quadra molt bé en la nostra idiosincràsia, on només sortim de casa per posar-nos com el Quico: les calçotades, botifarrades, caragolades, costellades, garoinades, sardinades, paelles multitudinàries, i coques de rècord del món en són la versió nostrada. Més enllà de la nostàlgia, però, direm que un picnic no té perquè ser equilibrat, que un dia es un dia, però sí que ha de ser portàtil, perquè no se'ns desmanegui pel camí. També el consumirem fred, perquè ja no es pot fer foc al bosc, però millor que no necessiti nevera, ja que les entranyables neveretes de càmping conserven però no

refreden. També s'ha de poder trossejar còmodament, o estar preparat en petites porcions, per menjar amb els dits o amb pocs estris.

Les receptes serien, doncs, infinites. Croquetes, crestes, truites de tota mena, coques i empanades, amanides d'incabable varietat... però hem optat per fer-ho una mica original. Començarem amb els

**Un picnic no té perquè ser equilibrat.
Un dia és un dia.**

entrants. En primer lloc, l'amanida que hem batejat com a Pellicer. Està basada en una recepta del xef **Xavier Pellicer**, el tartar d'alvocat i xampinyons amb bou de mar i sorbet de llimona i alfàbrega, però l'hem simplificada i hem abaratit els ingredients. Segueix sent, però, d'allò més refrescant. Continuem amb un clafoutis, espècie de flam o de truita al forn, que pot ser dolça o salada i que en aquest cas és de tomàquets. Seguim amb els ous escocesos, que serien el plat fort, i de postres, un pastís molt fàcil per a cuiners principiants, que encantarà als bojos de la xocolata. ¶

AMANIDA PELLICER

1 alvocat, 1 safata de xampinyons, 1 paquet de palets de cranc (surimi), alfàbrega fresca en abundància, el suc d'una llimona, oli, sal, pebre.

Peleu i tallem a dauets petits l'alvocat. Netegeu els xampinyons i tallem-los com l'alvocat. Amb una forquilla, esfilagarseu els palets de cranc, i tallem-los irregulàrment en dos. Barregeu-ho tot plegat, amb cura. A part, bateu amb la batedora el suc de la llimona, l'alfàbrega i l'oli, fent-ho més o menys àcid segons el vostre gust. Aboqueu-ho sobre l'amanida, i remeneu bé per repartir-ho uniformement.

CLAFOUTIS DE TOMÀQUETS I CEBETES

6 ous, 350g de tomàquets cherry, 1 manat de cebes tendres, 20cl de nata líquida, 2 cullerades de Maizena, sal, pebre, oli d'oliva.

Preescalfeu el forn a 200º i greixeu amb oli un motlle rodó de pastís. Peleu i tallem les cebes, deixant-hi una mica de verd de la tija, i feu-les estovar en una paella amb l'oli, uns 10 minuts. A part, bateu els ous amb la Maizena, la nata, sal i pebre. Aboqueu-ho al motlle i feu-ho coure uns 15 minuts. En aquest punt, afegiu-hi els tomàquets i les cebes, i prosseguiu la cocció uns 25 minuts

OUS ESCOCESOS

450g de carn picada barrejada, 1 ceba petita, picada; 6 ous durs, 1 ou cru, batut; farina, pa ratllat, farigola, sal, pebre, oli.

Barregeu bé la carn picada, la sal, el pebre, la ceba, i la farigola. Dividiu-la en sis porcions iguals. Peleu els ous durs, i emboliqueu-los cadascun amb una porció de carn picada. Enfarineu, i deixeu reposar a la nevera una hora. Quan hagin reposat, escalfeu oli abundant en una paella, i passeu cada ou per l'ou batut i després pel pa ratllat. Fregiu-los fins que quedin daurats, i escorreu bé sobre un paper absorbent.

PASTÍS GLÒRIA DE XOCOLATA

200 de sucre, 200g de xocolata per a postres, fosa; 200g de mantega també fosa, 3 ous, 1 cullerada de Maizena.

Barregeu-ho tot i poseu-ho en un motlle al microones durant 5 minuts a màxima potència. Deixeu que refredi una mica, i desmoltleu. Ha de quedar molt tou de dins, però si veieu que el "cul" del pastís és massa líquid, podeu gratinar-lo al forn convencional uns 2 minuts.

Mestres del plat: Carme Ruscalleda

La televisiva Carme Ruscalleda va oferir una interessant lliçó magistral que, òbviament, la **Montse Vives** no es podria perdre... I no va decepcionar en absolut.

Dins del cicle Mestres del Plat, Carme Ruscalleda (acompanyada d'un noi que se li assemblava sospitosament, i que va resultar ser el seu fill Raül) ens va delectar amb una sucosa xerrada, i amb un dels millors berenars que mai hagi tastat aquesta cronista. Però anem a pams.

Carme Ruscalleda va néixer al maig de 1952, a Sant Pol de Mar. No sabem si seria Taure o Bessons, però reuneix la subtil tossuderia dels Taure i la capacitat innovadora de Bessons. La seva era una família de pagesos i comerciants, on els fideus a la cassola es feien de carn a pesar de

viure en un poble mariner. Va ser la típica nena que comença fent nosa a la cuina des de molt petita, i més endavant va començar a ajudar a una mare no gaire entusiasta de la cuina, practicant amb els plats tradicionals i deixant la fantasia per a les postres. Aquest respecte per la tradició, tot i experimentar amb ella, continua essent el motor de la seva cuina. La seva formació en Comerç Mercantil s'orientava a continuar el negoci familiar, d'alimentació, i el va ampliar amb l'elaboració d'embotits, i, arran del matrimoni amb Toni Balam (soci i company), va començar a fer menjars per emportar. I fideus a la cassola de peix, perquè ell era de família marinera... Al cap d'uns deu anys, aquest (amb perdó) cul

La cuinera va explicar com viatjaran de la seva mà els productes catalans al Japó

inquiet va decidir obrir el seu propi restaurant, el Sant Pau. El març de 1991 van rebre una estrella Michelin, i a partir d'aquí van anar plovent els reconeixements, entre els que destaca la segona estrella Michelin, i, cosa curiosa, la sardana "Carme Ruscalleda" del mestre Pere Vilà, que l'equipara a una altra dona insigne del nostre país, la "Marta Voladora".

Tot i ser dona en un món, el de l'alta gastronomia, d'home, està en contra de crear guetos o capelletes. Rigorosa fins al paroxisme (arriba a pesar un gra d'all), sempre s'havia oposat a obrir sucursals, per por que s'hi acabés

fent «qualsevol cosa». Fins que va rebre una oferta que no es podia rebutjar. Un empresari de restauració japonès volia diversificar la seva oferta amb la cuina *espanyola*. Carme Ruscalleda i el seu equip, a més d'aclarir-li que ells practicaven cuina catalana, van declinar la oferta. Però la insistència nipona va ser tal, arribant a portar una maqueta del restaurant, que finalment es van decidir a fer una visita al Japó. I van trobar una societat que comparteix el mateix rigor en tractar la matèria primera, i la seva forma d'elaboració. Durant la xerrada, Carme Ruscalleda ens va transmetre el seu entusiasme pel nou projecte, i ens va explicar com els productes catalans viatjaran de la seva mà al Japó: embotits, vins, sal, galetes, bacallà, i fins i tot les carbasses de cabell d'àngel empraran aventura amb ella i el seu equip.

També ens va relatar el menú que se serveix al Sant Pau, i que podeu consultar a <http://www.ruscalleda.com>, dins la secció Serveis, de l'apartat Restaurant.

Per acabar, després d'excitar tots els nostres sucus gàstrics, Carme Ruscalleda ens va oferir un tall de lluç amb pa amb tomàquet, on el pa amarat de tomàquet i oli farceix un tall de tronc de lluç, que és acompanyat per gelatina de xerès i de tomàquet, una salsa suau d'all, i una fulla d'alfàbrega. Pura Mediterrània, la mateixa que es veu des de la seva cuina, i la mateixa que s'endurà al Japó, en una aventura que esperem tingui tant d'èxit com fins ara. ¶

Carme Ruscalleda durant la sessió

El lluç que la cuinera va oferir als assistents

L'Any del Disseny, l'Any de gairebé tot

La por de prendre te en un lloc públic

Una persona qualsevol s'aixeca de bon matí, es dutxa, es vesteix, surt de casa i para en un bar qualsevol per esmorzar. Demana un te amb llet i un croissant, el cambrer li porta un plat amb el croissant, la tassa, una lletereta i la tetera, la funesta tetera d'acer inoxidable que tenen el 90% dels bars. Aquesta persona es disposa a servir-se el te, agafa la tetera i la decanta sobre la tassa. El líquid comença a sortir de qualsevol manera i en totes direccions, el primer raig sobrepasa la tassa d'un salt, el següent queda curt, una part va a parar a la tassa i una altra bona part regalima per la tetera i acaba al platet, als pantalons, sobre la taula...

Ens trobem davant d'una lamentable escena que es repeteix tots els dies cents de vegades per tot el país. Què ha portat a aquest objecte de disseny infecte a l'èxit, a ser present a la majoria de bars, restaurants i, fins i tot, algunes

llars? No crec que el problema sigui el preu, potser és la còpia d'una tetera en origen ben dissenyada. La veritat és que no ho entenc, és incomprendible.

La realitat del disseny

El 2003, Barcelona celebrà l'Any del disseny; deia l'eslògan que era «l'any de gairebé tot» i Juli Capella, president del FAD, entitat que organitzava l'esdeveniment, comentava en una conferència que el disseny està arreu, sigui bo o sigui dolent, i que sempre hi ha algú responsable o irresponsable de l'objecte que tenim al davant. És a dir, sempre hi ha algú que ha decidit com ha de ser, quina forma, color, pes, textura ha de tenir un objecte. El disseny no té res a veure amb colors bigarrats o formes extravagants i la premissa bàsica de tot dissenyador hauria de ser que l'objecte acompleixi la seva funció amb el màxim d'eficàcia. La bellesa seria un plus, diguem.

El disseny de les teteres

A mi, el tema d'aquestes teteres d'acer inoxidable em treu de polleguera, la veritat és que ja no demano mai infusions quan vaig pel món per por a que me les serveixin en una d'aquestes ominoses teteres. Bé, no és cert del tot, hi ha un tipus d'establiments on pots demanar un te amb la pràctica seguretat que no et portaran aquesta andròmina: els restaurants xinesos. Les teteres xineses, a part de ser precioses, per modest que sigui el restaurant, són unes perfectes coneixedores de les lleis de la física. El líquid brolla amb precisió descrivint amb claredat una corba de proporcions àuries. He de reconèixer que sóc un fan incondicional de les teteres xineses.

Feu la prova, si en teniu una a casa o aneu un dia a dinar a un xinès, preneu la tetera i comenceu a vessar el líquid, sempre apuntant a la tassa, comenceu a moure la tetera, endavant i enrera, de dreta a

Segur que alguna vegada us haureu d'enfrontar (si no ho heu fet ja) amb algun artillugi comunment acceptat però amb greus errors de disseny. En **David Àlvarez** ja s'hi ha trobat

esquerra, el te brolla imperatorbale, balancegeu la tetera cap endavant, forceu el gest, compte que no us caigui la tapa, no hi ha res a fer, són molts anys de servir te que permeten conèixer perfectament la física del líquids. Sí senyor!

Una vegada, en un bar, una cambrera que va ser presa de la meua enèsima indignació davant d'una tetera d'acer inoxidable, em va dir que el problema era que jo no sabia fer servir la tetera i em va recomanar: «**Agafi la tetera amb fermesa, aixequi-la, acosti-la a la vora de la tassa fins que la part central del bec de la tetera toqui suauement la tassa, inclini-la mantenint l'angle adequat**

Les teteres xineses són unes perfectes coneixedores de les lleis de la física

per tal que el te no vessi fora.» –I m'ho ensenyava:– «**Així, ho veu?**». Home, així qualsevol! I per què no m'ho havia dit ningú, que abans de prendre una infusió m'havia de llegir el manual d'instruccions de la tetera?

El de les teteres és només un exemple de la quantitat d'objectes mal dissenyats que trobem cada dia. De fet, em sembla un exemple molt significatiu, perquè tot sovint s'esgrimeix el tema del preu quan es vol justificar un mal disseny i els restaurants xinesos no són exemple precisament de luxe i vaixelles cares. També perquè el mal disseny és el que ens fa apreciar la perfecció i senzillesa d'un bon disseny. ¶

Una escena del film, amb Jack Lemmon, Gene Kelly i Barbra Streisand

Hello, Dolly! (1)

Què és l'amor? I la vida? Què és el que l'omple i ens fa sentir feliços? Moltes vegades els humans ens hem fet aquestes preguntes i ens les continuarem fent. Si busqueu respostes, no continueu llegint: us heu equivocat d'article. Si, en canvi, busqueu una pel·lícula que us faci brollar el cor d'alegria, que sigui divertida i distreta i, a més, parli de l'amor i de la vida, heu encertat la lectura.

Prenem per exemple, la pel·lícula *Hello, Dolly!* Què és el primer que us ve al cap? Sens dubte, la imatge d'una Barbra Streisand esplèndida, vestida en tonalitats daurades, baixant per una escala encatifada en vermell i realitzant uns moviments ben elegants. Per no mencionar que està rodejada de cambres en un dels restaurants de moda de l'època, l'Harmonia Gardens, mentre tots canten i ballen la tant famosa cançó que coincideix amb el títol de la pel·lícula.

Música mestre!

Hello, Dolly! és una pel·lícula plena de música, a càrrec d'En Jerry Herman, que comença amb un número musical i acaba amb un altre. Encara que no ens podem delectar amb en

Gene Kelly ballant (va preferir romandre darrera de la càmera com a director), les coreografies creades per en Michael Kidd són enginyoses i plenes de vivacitat. Per suposat, no totes tenen ni la mateixa espectacularitat ni el mateix ritme, però entre elles sobresurten especialment les que acompanyen la cançó de *Put on your Sunday clothes* i el número dels cambres al restaurant Harmonia Gardens. Aquests ballen amb safates, escumblers, estovalles i, fins i tot, paren la taula. I tot aquest moviment es produeix per l'alegria de saber que la Dolly tornarà a anar al restaurant després de molts anys d'absència.

La Celestina

Potser us preguntareu: Qui és la Dolly? La Dolly Levi, precisant el seu nom complet, és la protagonista principal i, com a tal, la conductora de la història; per no dir la causant de tots els embolics que es produeixen. Hi ha qui diu que la interpretació que la Barbra Streisand fa de la Dolly recorda com si fos una síntesi de les maneres de fer i de parlar de la Vivien Leigh i la Mae West.

Si haguéssim de definir a la Dolly Levi, el Maître de l'Har-

monia Gardens ens diria que és «la dama que sempre ha tingut el somriure més ample, el cor més càlid i la gana més insaciable de la ciutat de Nova York». A més de tot això, afegiríem que és una dona refinada, elegant, sincera, dolça, coqueta, admirada per tots, que sempre aconseguix el que es proposa i que està molt ben preparada. La seva bossa de mà recorda sovint la de la *Mary Poppins*. Sempre té a punt la targeta adequada o les instruccions pertinents per a cada situació.

Després d'enviudar, la Dolly es va retirar de la vida social i es va dedicar a fer de Celestina. Totes dues coincideixen en què els agrada organitzar coses, especialment la vida dels altres i, sempre que poden, l'amorosa. Fins i tot, la pròpia Dolly reconeix aquesta afeció seva a la cançó *Just leave everything to me*, que obre la pel·lícula. Lluny de la maldat del personatge de Fernando Rojas, la Dolly és una persona que busca la felicitat dels altres i, en aquest cas, també la seva. En altres paraules, la Dolly Levi és una agent matrimonial no només pels altres, sinó també per a ella mateixa aconseguint d'aquesta manera rea-

Un dels mites cinematogràfics de tots nosaltres, resulta que prové del teatre. És la Dolly. Si voleu saber els seus orígens, llegiu l'Eva Maria Sans

litzar el seu somni: tornar a casar-se i, així, incorporar-se a la vida social.

Versió espanyola

Una altra persona que també aconseguix realitzar els seus somnis és la Concha Velasco. Aquesta va quedar captivada de l'obra quan la va veure als escenaris londinencs per primera vegada. En aquella època, ella encara era molt jove i la falta de maduresa impedia que pogués interpretar aquest paper. Finalment, l'any 2001, aconseguix convertir-se en la Dolly Levi espanyola estrenant-la a Valladolid i sortint de gira per tota Espanya.

El seu somni va anar encara més lluny. Va decidir allunyar-se de les versions anteriors, tant cinematogràfiques com teatrals, i apropar-se més al llibre del Thornton Wilder traslladant l'acció de 1890 a inicis del segle passat. Igualment, les lletres de les cançons són diferents i de la seva adaptació s'encarregà en Víctor Manuel. ¶

Al pròxim número parlarem dels orígens literaris de l'obra i de la seva fortuna al cinema

Pactes demoníacs

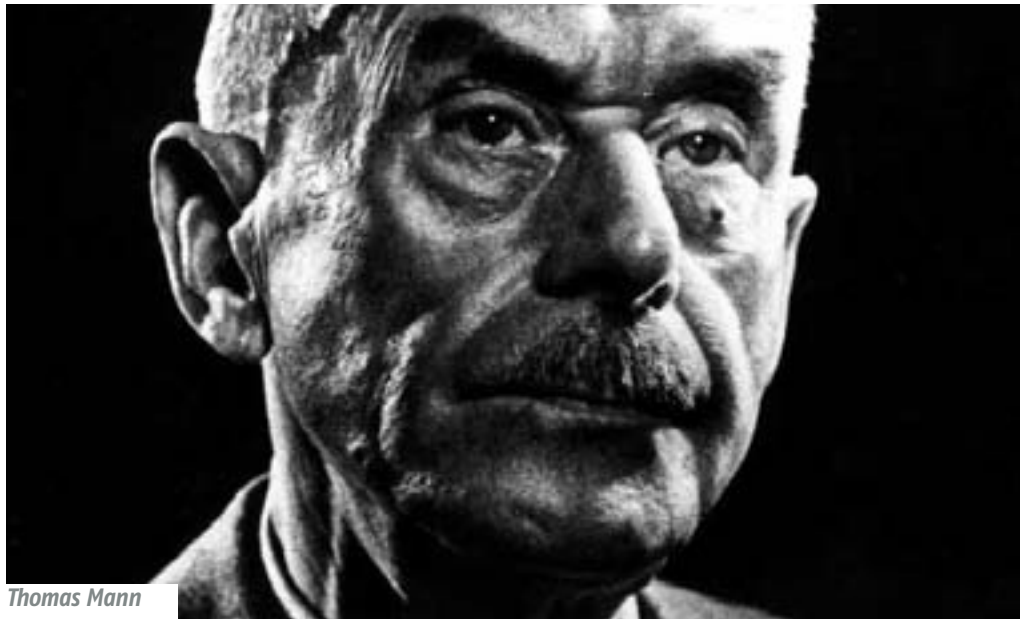
La **Núria Olaria** ens porta en aquest número a Faust, personatge literari per excel·lència, versionat mil vegades en llibres, pel·lícules, obres dramàtiques o programes de televisió... El dimoni mai no passarà de moda.

Qui no vendria la seva ànima per aconseguir la immortalitat? I per aconseguir l'èxit? Després del *Faust* de Goethe, podríem dir el més conegut, se n'han fet diverses versions, tant en novel·la com en cinema (fins i tot, l'òpera de Gounod), però el que a nosaltres ens ocupa, en aquest article, és el *Doktor Faustus* de Thomas Mann, concretament. Aquest guanyador del Premi Nobel (1929) ens representa aquest mite atemporal, en un context actual, dins el seu temps: l'avanç del nacional-socialisme. Així que, a través d'una novel·la de ficció, Thomas Mann pretén acusar i posar en evidència un fet històric que va esdevenir en la realitat.

A *Doktor Faustus* trobem un narrador (Serenus), gran amic del músic protagonista de la història (Adrian Leverkühn). I el que Serenus (narrador de ficció) vol és explicar-nos tota la vida d'Adrian, des de la infància, durant la qual van estu-

L'obra de Mann és potser un gran símbol de la gent que perd tota la seva vida en la seva carrera professional

diar plegats, fins a la seva mort, el 1940. Però, quin és exactament el pacte que Adrian duu a terme amb el Dimoni? Aquest últim li promet una creativitat il·limitada, a canvi de no disfrutar mai de l'afectivitat i l'amor. De manera que Adrian, durant 24 anys (als 21 va signar el pacte de sang amb Satanàs), gaudeix d'una gran creativitat, que desapareixerà quan, justament, composi la seva última obra: *El lamento del Dr. Faustus*. Adrian patia mals

Thomas Mann

de cap i depressió, apatia intel·lectual; però, durant la seva etapa creativa, tots aquests símptomes desaparegueren. El 1927, el seu esperit torna a despertar, tal i com havia pactat amb Satanàs.

Amb el que hem explicat fins aquí, podríeu preguntar-vos si el dimoni era real o Adrian estava esquizofrènic. Patia al·lucinacions? Té sentit aquesta pregunta? O tota aquesta obra és, potser, un gran símbol de la gent que perd tota la seva vida, dedicant-la exclusivament al treball o a la seva carrera professional, amb vistes a aconseguir el que per a ell/a representi l'èxit, l'objectiu acomplit?

Amb referència al tema de l'afecte i les passions, Adrian es va enamorar de Marie i va demanar al seu amic Rudi que es declarés a ella, de part seva. La desgràcia va ser que Marie va acceptar, però per casar-se amb en Rudi (el misatger) i no amb Adrian (de qui, originàriament, era la proposta). Aquí veiem la des-

Llibre

Doktor Faustus

Thomas Mann

Traducció d'Eugenio Xammar

Pocket Edhasa, Barcelona, 2001

gràcia en l'amor, anul·lat per causa del pacte demoníac.

És a la pel·lícula *Shine* (Scott Hicks, Austràlia, 1996, on Geoffrey Rush va guanyar l'Oscar al millor actor i que estava basada en un fet real, sobre un pianista que va haver de ser ingressat en un centre de salut mental), on jo veig el paral·lelisme amb aquesta obra. En aquesta pel·lícula, el protagonista arriba a anar a buscar el correu (el postal, encara no l'electrònic), a l'escala del seu pis, només amb una samarreta i sense roba interior (la qual cosa causa l'esglai d'una veïna, que observa l'aparició) i es dedica a menjar-se el mejar per gats d'una llauna per no haver de perdre el temps cuinant i poder dedicar-se a la seva missió creativa. És en aquests

moments durant els quals un es torna boig (en el sentit real o figurat del terme): quan dedica 12 hores diàries a treballar sense parar, sense tenir, pràcticament, vida social i, potser aquí, encara que no ens n'adonem, és quan ja hem signat el pacte amb el dimoni, secretament.

Finalment, només comentar que Thomas Mann vol establir un paral·lelisme entre l'enfermetat d'Adrian i l'enfermetat d'Alemanya: el nazisme, que va transcórrer mentre ell estava exiliat als EUA col·laborant i contribuint amb els aliats solidàriament, gràcies a les seves intervencions radiofòniques i a la seva obra. El testimoni de Thomas Mann ens ha de servir per mirar de mantenir l'equilibri, tant en la vida personal com en la política, el microcosmos i el macrocosmos, el ciutadà i l'Estat (la desmesura, la bogeria, el desequilibri o els pactes demoníacs poden aparèixer en qualsevol lloc i en qualsevol moment).¶

Pel·lícula

Pactar amb el diable

('Devil's advocate')

Director: Taylor Hackford

EUA, 1997

La vanidad es, sin duda, mi pecado favorito»: aquesta és la sentència amb la qual el Dimoni (Al Pacino) finalitza la pel·lícula *Pactar con el diablo*, que també es podia haver titulat *El abogado del Diablo* (*Devil's advocate*), perquè hi ha tantes temptacions en aquest món... Keanu Reeves (a la pel·lícula Kevin, l'advocat protagonista), que no sabem si tria els papers de personatges amb un rerefons ètic o espiritual (*Matrix*, *El pequeño Buda*, etc.) o és pura coincidència, interpreta a un advocat que, per uns moments, sembla perdre el seu sentit de la moralitat i està a punt de ser seduït per l'èxit i la fama terrenals: la vanitat.

Kevin es trasllada a Nova York i és contractat per un advocat (Al Pacino que, al contrari que Keanu Reeves, sembla que persegueixi papers de malvat, com el de *El Padrino*, *Dick Tracy*, etc.), que li donarà casos on haurà de defensar a autèntics assassins. Al principi del contracte, el Dimoni li pregunta a Kevin quin ha estat el secret del seu èxit des de que va finalitzar la facultat, i Kevin afirma: «**tenir la consciència clara**», just el que estarà a punt de perdre, quan, pràcticament, ja hagi pactat amb el Dimoni.

Una llavors no tan coneguda Charlize Theron, guanyadora de

l'Oscar d'aquest any a millor actriu per *Monster*, interpreta a la dona d'en Kevin, que es torna boja (de manera similar a l'Adrian del *Doktor Faustus*), tot tenint al·lucinacions de personatges diabòlics que la segueixen arreu.

Però, finalment, així com al *Dr. Faustus* de Mann ens trobem amb un final desgraciat que ens avisa amb un «**mireu què us pot passar si establiu un pacte demoníac**», en aquesta pel·lícula, potser perquè és americana, trobem un *Happy End* (i, com sempre, us explico el final i podeu llogar la pel·lícula en vídeo; o en DVD!); tot allò que presenciem com un malson (amb referències a l'Anticrist incloses), igual que als contes de fades, resulta ser només això: un somni dolent. Un avís per a en Kevin del que li pot passar si tria els seus casos seguint «**l'impuls del poder i la fama**» i no seguint els seus principis morals. Així, la pel·lícula té un missatge optimista i Kevin tindrà una segona oportunitat, en la qual renunciarà a un cas en el qual, en adonar-se que el seu client és realment culpable, renunciarà a defensar-lo.

Quan al final de la pel·lícula (dins el *Happy End*) el Dimoni reapareix sota una altra forma, la de periodista –recordem que el Dimoni pot prendre diverses aparences–, Al Pacino torna a temptar Keanu Reeves amb una possible exclussiva per a un diari, a la que aquest últim renuncia, perquè ja ha après la lliçó: un somni pot ser prou educador. ¶

Portada dels 'Gurrelieder' de Schönberg

Música

Tota l'obra

Arnold Schönberg

Encara que el músic Arnold Schönberg no va signar mai cap pacte demoníac (almenys que ens consti), sí farem una breu referència a la seva vida i obra, perquè la seva promulgació del Mètode de composició de 12 tons va influir a Thomas Mann en la creació de la figura del músic Adrian, protagonista del *Dr. Faustus*. Aquest mètode està ubicat dins l'etapa expressiionista / atonal de Schönberg, que va originar el dodecafonisme (fi de la tonalitat) i la dissonància. Però deixem aquests temes pels experts i observem una mica l'evolució de la seva vida: Arnold Schönberg neix a Viena (1874), però es nacionalitzarà americà el 1941 (morint a Los Angeles, deu anys després). Schönberg va haver d'abandonar Alemanya (Berlín) el 1933 degut a la seva ascendència jueva i la

pujada al poder de Hitler i el nacionalsocialisme.

Va estar influenciat per Brahms, Wagner i Wolf. El 1908 va arribar a l'atonalitat i aquí tenim uns exemples del contingut dramàtic de les seves creacions considerades *expressionistes*: la ràbia i desesperació d'una dona buscant el seu amant; les complicades històries, malencolia i bromes d'una personalitat en procés de desintegració (*Pierrot Lunaire*) o la progressió de l'ànima cap a la seva unió amb

El dodecafonisme de Schönberg inspirà a Mann en la creació del protagonista

Déu (*Die Jakobsleiter*).

El 1920, va retornar a formes i gèneres *convencionals* i, el 1925, va traslladar-se a Berlín, on va escriure la major part de la seva òpera inacabada *Moisés i Aaron*, que pretenia mostrar la impossibilitat de comunicar la veritat, sense cap distorsió en el discurs.

Schönberg també pintava i va ser amic de Kandinsky, el qual, a *De lo espiritual en el arte* (1912), diu així: «**La música de Schönberg nos introduce en un nuevo terreno en el que las vivencias musicales no son acústicas, sino puramente anímicas. Aquí comienza la música del futuro**». Finalment, el 1945, després de patir un atac de cor, Schönberg va tornar al seu *expressionisme* i va compondre *Un supervivent de Varsòvia* (Trio de corda) i cors religiosos. ¶

'Pactar con el diablo'

Protocolo empresarial

Present sempre, però sempre invisible, incolor, inodor, el protocol empresarial és imprescindible per evitar malentesos i fins i tot grans fracassos comercials.

Pocas cosas conjugan actualidad y tradición tan bien como el protocolo. Pero, ¿qué es? Lo podríamos definir, por ejemplo, como la aplicación de los usos y las costumbres en los actos que se realizan diariamente. Puede que a muchos les suene arcaico, pero nada más lejos de la realidad. Protocolo es imagen, es distinción y cada vez es mayor el número de empresas que crean su propio departamento (interrelacionado con el de Comunicación, Relaciones externas y Relaciones públicas) para contribuir a su identificación corporativa. El protocolo en las empresas sirve para optimizar el beneficio, y dar una buena imagen de empresa supone ver mejorada la confianza de los colectivos con los que mantiene relaciones comerciales.

Sería conveniente establecer en el marco de cada empresa un manual de protocolo, del mismo modo que se tiene un manual de estilo, configurado con normas, recomendaciones, métodos y prácticas de cortesía que contribuyan al desarrollo de las relaciones humanas tanto dentro como fuera de la misma. Es necesario que el ejecutivo conozca la cultura y las costumbres de los países con los que va a relacionarse, pero también debe de utilizar el protocolo como una herramienta de comunicación social más entre sus empleados y con las instituciones

(públicas y privadas) con las que habitualmente trate.

Es evidente que hay demasiados aspectos a tratar, pero para no saturar al amable lector que decide adentrarse en estas líneas, haremos una aproximación a aquellos que puedan resultarnos útiles a todos, como las presentaciones o las reuniones de trabajo. ¿Quién no ha sentido alguna vez la sensación de *haber metido la pata* en medio de una reunión? ¿O de sentirse como un pulpo en un garaje al no saber exactamente qué hacer? Vamos a intentar resolver ciertas dudas.

El saludo

El saludo es una de las maneras más espontáneas de relacionarnos. Es un distintivo de educación, de respeto al prójimo y de afabilidad, pero no debemos saludar igual a todo el mundo. Recuerdo una ocasión en la que trabajaba en el décimo aniversario de una revista de decoración. Nos tenían a todas las azafatas monísimas y sonrientes como *comité de bienvenida*, dábamos las buenas tardes y recibíamos el mismo trato. Sin embargo, una de las invitadas, muy contenta por asistir al acto, supongo, cuando me vio me plantó un par de efusivos besos, yo evidentemente también le di dos besos, aunque menos efusivos, pero manteniendo la sonrisa. Tanto sus acompañantes

¿Quién no ha sentido alguna vez la sensación de haber metido la pata en medio de una reunión?

como mis compañeras se quedaron extrañadas por este gesto, y la señora, al ver que sus conocidas no hacían lo mismo, decidió no proseguir. Cuando entró la señora en el salón mis compañeras me preguntaron que si la conocía, hoy puedo decir que era la primera vez que veía a esa señora, pero creo que le ayudé a superar un mal trago. Y es que el beso se tiene que usar con personas de la familia o con amigos de una cierta confianza. Cuando tengamos que saludar a una persona por relación profesional lo haremos dando la mano, ésta debe de darse firme (sin apretar, por favor) y mirando a los ojos; las mujeres pueden ofrecer la mano enguantada. En las recepciones y cócteles es habitual ver cómo los invitados sujetan el vaso con una servilleta de papel. Esto se hace para que las gotas que rezuman no humedezcan las manos. Se sujetará el vaso con la mano izquierda para saludar con la mano derecha. Igualmente, cuando nos vayan a dar un diploma o premio, lo recogeremos con la mano izquierda para saludar con la derecha. El abrazo es una demostración de afecto propia de los hombres, se trata de darse golpecitos en la espalda, y a veces parece una descarga de adrenalina. Pero cuidado: no todos aguantan igual, y es un gesto que debe realizarse, después de algún

El protocol està a l'aire

tiempo de conocerse, entre dos personas que se tienen afecto. Nota importante, las despedidas a la española. ¿Por qué a veces tardamos más en despedirnos que en comer? Es algo ilógico, debemos de ser más racionales con esto, sobre todo cuando las veladas se dan en casas particulares.

Las presentaciones

Son la manera de dar a conocer a una persona a otra o a un grupo. Siempre se tienen que hacer con nombre, apellidos y en presentaciones de trabajo con el cargo o la función que desarrolla. En las relaciones laborales daremos primero el cargo y nombre del miembro de nuestra empresa y después el del cliente o invitado. En el caso de que acudan autoridades de alto rango, se presentarán primero éstas a los miembros más importantes de nuestra empresa, primero se presentaría a los jefes para que así ellos tengan la oportunidad de dar a conocer a los miembros de sus delegaciones. Pasaría lo mismo cuando en la presentación se aplicara la fórmula de la edad, primero deben darse a conocer los de mayor edad y por último a los de menor. Sin embargo, cuando hay un turno de palabras, debe de comenzar la de menor rango para finalizar con la de mayor.

Cuando presentemos a un matrimonio diremos: «**Los señores de López**», o «**el señor López y su señora**», «**el señor López y su señora Ana**»; si presentamos sólo a una señora casada podemos utilizar: «**Doña Ana Gilbert de López**» o «**la señora de López**».

Los agasajos en los negocios

Son muchos los modos de agasajar, pero es esencial el de la mesa. Su elección dependerá del objetivo, de los medios económicos y humanos y del tiempo que se disponga. Es por tanto importante saber qué servir, cuándo servirlo, y saber de qué se trata, es decir no poner cara de pocker cuando nos digan la palabra *brunch*.

El desayuno de trabajo: Puede tener lugar en el despacho, en el comedor empresarial, en una cafetería con reservados, etc. Su tiempo es de unos 60 minutos. Por tratarse de conversación de dos o más personas muy ocupadas, no debe ser abundante y hay que tener en cuenta las costumbres del invitado.

El almuerzo de trabajo: Tiene lugar bien en el propio despacho profesional, bien en el comedor empresarial, bien en una institución oficial o privada o bien en un restaurante próximo. Dura de una a dos horas y debe ser ligero para que permita proseguir con el trabajo una vez que se haya finalizado.

Las despedidas a la española, en que se tarda más en despedirse que en comer, son ilógicas. Hay que ser racionales con esto

El snack de trabajo tiene lugar en el propio despacho, y dura unos 30 minutos. Su contenido se basa en sandwiches y bebidas traídas de un restaurante o cafetería próxima.

Las copas después del trabajo tienen lugar en un bar próximo y confortable; la duración, unos 70 minutos.

El té de trabajo dura unos 60 minutos y se realiza en un salón de té próximo.

Lunch: Es lo que hemos definido como *snack*.

Brunch: Es una mezcla de *breakfast* (desayuno) y *lunch*. Suele realizarse los fines de semana o días no laborables, se toma a una hora tardía para el desayuno y muy temprana para ser comida, por lo que incorpora elementos de los dos. Se dispone en una mesa tipo buffet donde los invitados se sirven lo que desean. Suele durar de 180 a 200 minutos.

Hay otros muchos aspectos a tener en cuenta en el protocolo, como la disposición de los invitados en una reunión de trabajo, qué tipos de mesa podemos disponer y cuándo las utilizamos. Cómo elegir los vinos apropiados para un tipo de comida, cómo ir vestidos a una reunión, cómo organizar un acto si asisten autoridades oficiales... Un sinfín de detalles que nos permitirán distinguirnos como buenos empresarios o miembros eficientes de nuestra empresa y que podremos aprender en próximos números de **nexe**. ¶

Carretera

Quan arriben els dies de vacances, només pensem en aprofitar-los al màxim, minut a minut. I compte amb aquell de la família que no aprofiti cada segon, no sigui que desaprofitem el poc temps que tenim. Per això tots sortim i tornem a la mateixa hora, coincidint tots a la carretera en el mateix punt. I, és clar, no tots hi cabem. Per tant acostumem a començar i finalitzar les desitjades mini vacances cabrejats i cansats.

Malgrat tot, no entenc alguns conductors i els seus vehicles, els quals són un apèndix del seu cos però no del seu cervell, quan s'impacienten a la carretera. Un cas pràctic: una carretera de dos sentits de circulació on hi ha una gran densitat de transit però sense arribar a aturar-se i on, amb precaució, circulen a velocitat moderada per sota del límit de velocitat, però molt a prop d'ell. És aquí on sovint ens trobem al conductor impacient. De cop i volta apareix un cotxe pel retrovisor

amb l'intermitent posat i el seu conductor es disposa a avançar un, dos, tres o més vehicles. És aquella situació on acabes apartant-te i ficant-te a la cuneta per evitar un accident frontal. I uns minuts després el trobem uns cotxes mes endavant aturat al semàfor de la cruïlla d'un poble qualsevol. Total, tant córrer per acabar juntets de nou. És aquell que es passa tot el viatge nerviós, avançant vehicles i mai no troba espai per córrer, sempre troba algú al davant.

Em donen certa pena. Segurament els agrada conduir i córrer, i no els deixen. Pobres, després de dures jornades de treball, dies sense dormir, estrès, ansietat, el posar-se al volant per fer més de 300 quilòmetres com a mínim, ha de ser la millor manera de desfogar-se, encara que sigui jugant amb la nostra vida. El perdonem, perquè deu ser un agraciad de la naturalesa. Per fer tot això i no matar o matar-se en l'intent, requereix un estat de forma física i psíquica excepcional. No

Els conductors imprudents tenen, segurament, les seves raons per a resultar una amenaça per a tothom qui es creua al seu camí. El Nico en explica per què aquestes raons no tenen explicació possible. Valgui la redundància.

podem desaproveitar aquest capital humà de la nostra societat. Hem de reclutar-lo per a augmentar el palmarès del país dintre del motor de competició. Només cal utilitzar els recursos existents: helicòpters, motos i cotxes, radars i càmeres. Aprofitar la seva funció de control i trànsit, per tal de fer una selecció dels millors. Una mena de càsting a la carretera.

Perquè no és fàcil, conduir d'aquesta manera. Amb molt de trànsit, plovent, baixant per la C-14 del Pirineu a Lleida, vorejant el pantà de Camarasa a una mitjana de 100 quilòmetres per hora amb revolts a l'esquerra, a la dreta, amb pujades, baixades, avançaments en revolt, amb i sense visibilitat, canviant de marxa, embragant, frenant, accelerant, mirant pel retrovisor, buscant l'emissora que s'escapa, fumant i encenent una cigarreta, contestant el mòbil, bevent Coca-Cola o San Miquel, escoltant les queixes de la dona: «**segur que tornem per on més es triga**». Patint els plors del nadó i els vòmits de la nena gran. Al temps que qüestionen i blasfemen aquells que han posat les indicacions de trànsit: que si la ratlla contínua, que si la placa de no avançar o límits de velocitats equivocats. Patatim, patatam. No ens enganym, tots nosaltres, conductors, qüestionem i decidim si podem saltar-nos les normes. Total, com no mor ningú a la carretera...

I després d'hores i hores al màxim nivell, són capaços de mantenir el nivell d'atenció a més de cent cinquanta quilòmetres per hora a l'autopista de la Panadella, sota una intensa boira. No hi ha dubte, jo mateix els recomanaré per a què els fitxi l'equip repsolipeefe. Almenys ho agraiem tots, i en especial les seves famílies, apartant-los de la carretera i salvant-los la vida. I la nostra. Snif.

Invasió subtil

Per si algú no s'havia adonat, estem patint una invasió subtil de foranis de sandàlia i barret mexicà... que, a més, estan acabant amb la paciència infinita d'en Murphy

Aquella nit vaig dormir poc i malament. No em podia treure el japonès del cap. Perquè mentre es presentin com són, amb la rialleta, les reverències i aquella mirada de través, hi haurà manera de defensar-se'n. Així ho espero! Però si comencen a venir amb tanta de simulació i d'aparar ful, donaran molta feina.»

En Pere Calders sabia perfectament que els turistes (intentaré no utilitzar la paraula guiris, tot i que en tinc unes ganes terribles i la temptació comença a guanyar terreny a la meva correcció) no destaquen precisament per la seva subtilitat. És impossible confondre'ls amb els locals, però sembla que a ells, aquest poc esperit de camuflatge, els és indiferent. Fins i tot m'atreveria a dir que ho fan expressament, és a dir, que vesteixen, parlen i es comporten amb un gust dubtós per a fer-nos la punyeta. Una mica com els romans a la Gàl·lia. El pitjor és que, gràcies a les intensives i eficaces campanyes publicitàries de l'Excel·lentíssim Ajuntament i de l'Honorabilíssima

Generalitat, la cosa va a més. I de poció màgica, no n'hi ha. Almenys de moment.

El vestuari no ha canviat gaire, tot s'ha de dir, des de l'època dels invasors romans. Les sandàlies (no tinc coneixement de que els romans les duguessin amb mitjons) encara es duen, tot i que les xancles van guanyant terreny, i fins i tot he arribat a veure individus descalços per l'asfalt, ignorant o potser desafiant la presència de tot tipus d'elements punxants, tallants i infectants que, tot sigui dit de pas, provenen moltes vegades de les seves pròpies mans. El fet que vesteixin un o dos graus més frescos que els locals, els proporciona la categoria d'estranger, tot i que, és clar, també hi ha foranis de països tropicals o si més no més calurosos que, per la seva banda, vesteixen un o dos graus més abrigats que els locals. L'enorme varietat en quant a la moda utilitzada pels estrangers contribueix a una desestabilització visual i corporal dels pobres locals, que no saben on mirar per no patir calfreds o fogots, ja sigui per raons estètiques o

purament físiques.

Quant al llenguatge, és evident que tothom parla el que vol o el que pot. El que no és tan evident és la relació que estableixen entre idioma i geografia. Parlant clar: el fet que a Barcelona es parli el castellà, no implica que el nostre vestit tradicional sigui el barret mexicà.

El comportament és també clau alhora de determinar la procedència forània de l'individu. O individus, perquè si us heu fixat, van en ramats a tot arreu, col·lapsant el pas fluït dels locals que NO estan de vacances i SÍ tenen pressa per arribar sense donar mil voltes a casa o a la feina o on sigui. Aquesta massificació de l'espai es complementa amb un deambular distret que, òbviament, acaba amb robatori de bossa segur o amb atropellament (involuntari o no).

És virtualment impossible passejar per la pròpia ciutat sense haver d'adaptar-se als costums dels invasors. I jo em pregunto: si hem d'adaptar-nos al seu savoir faire, poden els nostres salaris adaptar-se als seus?

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Nom i cognoms:	D.N.I.	
Domicili	Població:	Codi postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:
Estudis:	Promoció (any de graduació):	
Activitat professional:	Data de naixement:	
Adreça professional:	Població:	Codi Postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:

Com has conegut l'AAAUPF?

Quins són els motius per associar-te?

Autoritzo la difusió de les meves dades a través del directori d'associats: Sí No

Signatura

Sol·licito la meua incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra
Barcelona, de/d' de 2004

Cal acompanyar aquesta butlleta amb dues fotografies mida carnet. Adreceu la butlleta a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

EXEN

Vinyetes de Nico (luisjavier.nicolas01@aaa.upf.edu)

SEU Ramon Trias Fargas 25-27. Despatx 40.069. 08005 Barcelona
telèfon i fax Telèfon 93 542 27 59. Fax 93 542 25 32
e-mail antics.alumnes@upf.edu
internet <http://www.anticsupf.net>

Dades bancàries

Titular del Compte

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat

Oficina

DC

Núm Compte /llibreta

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat.
Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 30 euros anuals, sense haver de pagar drets d'inscripció. Si la inscripció es fa més de dos anys després de la graduació, a la quota anual de 30 euros s'han d'afegir els drets d'inscripció, de 30 euros.